X. évfolyam, 11. szám
1954 március 11.

Ára: 70 fillér

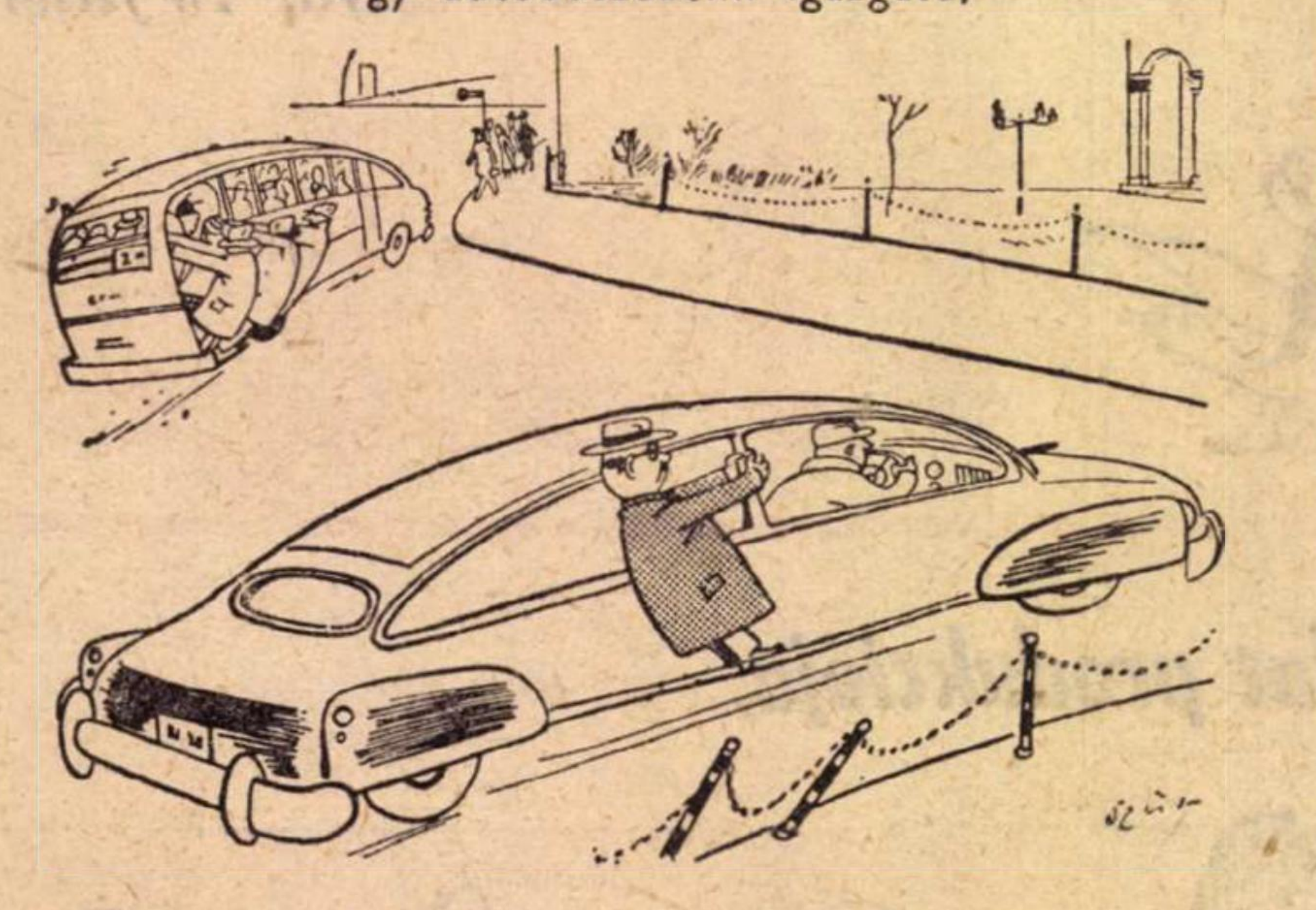
Ludas Matyi

Az Adenauer-társulat produkciója,

amely a francia népnek nem tetszik...

Egy autóbuszüzemi igazgató,

aki szolidáris az utazóközönséggel

Oktalan tréning

Gyárvezető! Megáll az eszem! Valahányszor dobom a bérfegyelmet, — mindig túllépem a béralapot!

Külpolitikai negyedóra

Egymilliárd márka

A német nép költségére építenek lakásokat Nyugatnémetországban az amerikai megszálló csapatok részére. Mint az ADN jelenti, ezek az építkezések egymilliárd márka terhet jelentenek a nyugatnémet dolgozóknak. A nyugatnémet dolgozók, akik gyakran nem tudnak két márkát befektetni a saját vacsorájukba, kénytelenek egymilliárd márkát befektetni az amerikaiak lakásába. A nyugatnémet munkanélküliek a szabad ég alatt laknak, már amennyire Nyugatnémetországban szabad égről lehet beszélni; a tábornoki egyenruhában feszítő amerikai munkátlanok viszont nyolcszobás luxuslakásokban. Régente csak a nagytőkések tarthattak nyolcszobás luxuslakásokat kedvelt nőismerőseiknek; ma már a legszegényebb német dolgozó is nyolcszobás luxuslakást tarthat bármely amerikai tábornoknak.

Scelba bemutatkozott

Scelba bemutatkozott. Mint a zenészek, akik a nagy muzsika előtt hangolnak egy kicsit; mint az író, aki nagy regénye elé párszavas előszót ír. Milánóban mutatkozott be Scelba, gyilkossággal. Mint aki egy kis kóstolót akar adni a nagy lakomából, amelyben vendégeit részesíteni fogja. Ezt franciául úgy hívják, hogy hors d'oeuvre; magyarul: finom ízelítő.

Mario Scelbát úgy emlegetik Olaszországban, hogy „a gyilkos miniszterelnök". A gyilkos címet és rangot azonban lényegesen tovább fogja viselni, mint a miniszterelnökit.

Bonn mozgolódik

Adenauer megváltoztatta a nyugatnémet alkotmányt, az USA támogatásával folynak a nyugatnémet náci Wehrmacht megalakításának előkészületei.

Kutyából nem lesz szalonna, ez régi megállapítás. Az újszerű a dologban az, hogy a kutyát, amelyből nem lesz szalonna, a gazdája oltja be — veszettséggel

Oberg

Oberg náci tábornok, „Párizs hóhéra" „le boucher de la France" (Franciaország mészárosa), kilenc év után (!) bíróság elé került Párizsban. A tárgyalást azonban egy formahiba miatt júliusig elnapolták. A formahiba az volt, hogy a bíróság elnöke Oberg tábornokot „háborús bűnösnek" nevezte, ahelyett, hogy amint a törvény előírja, „háborús bűnnel vádoltnak" nevezte volna...

Ezek után tehát vigyázzunk, a francia kormányt se nevezzük háborús bűnösök cinkosának, hanem tapintatosan csupán háborús bűnnel vádoltak cinkosának.

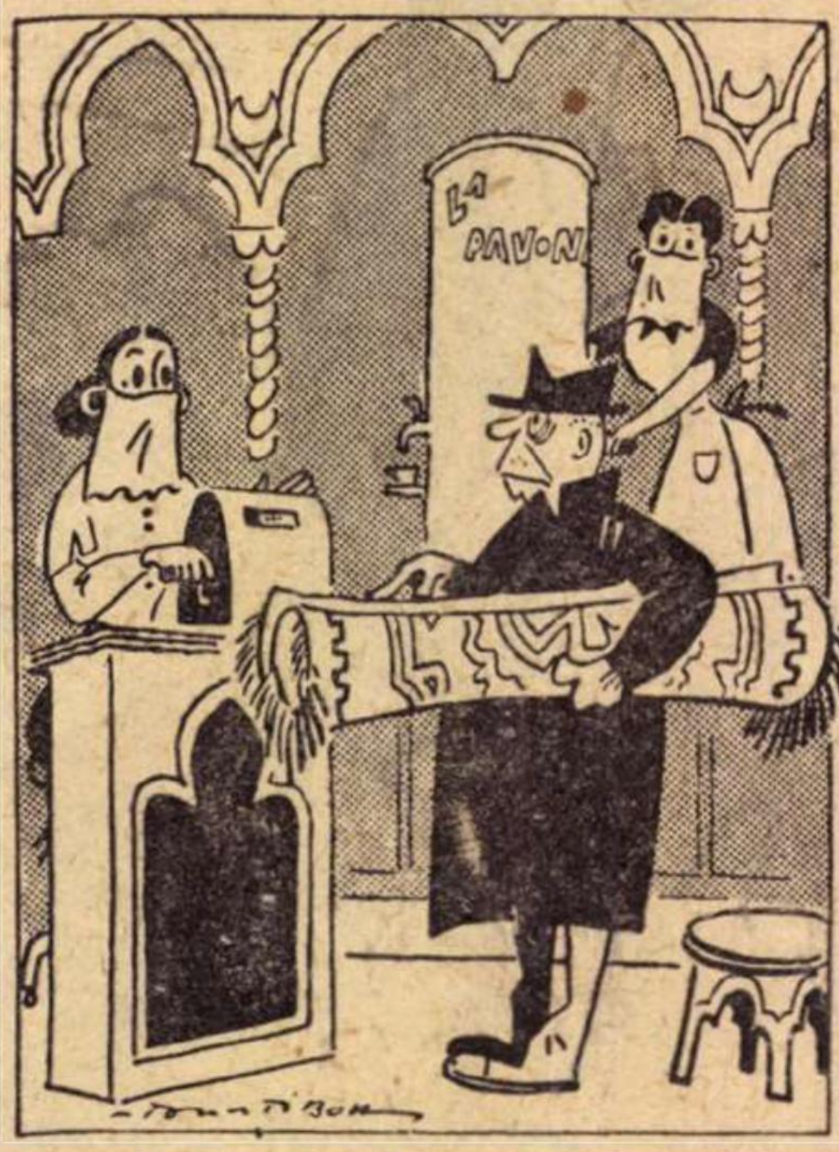
Értekezlet Caracasban

A venezuelai Caracasban tartott X. pánamerikai értekezleten komoly nézeteltérések voltak az Egyesült Államok és a latinamerikai országok között. A latinamerikai országok féltik a függetlenségüket az USA-tól.

Mi jellemezhet egy pánamerikai értekezletet? Páni félelem és amerikázás.

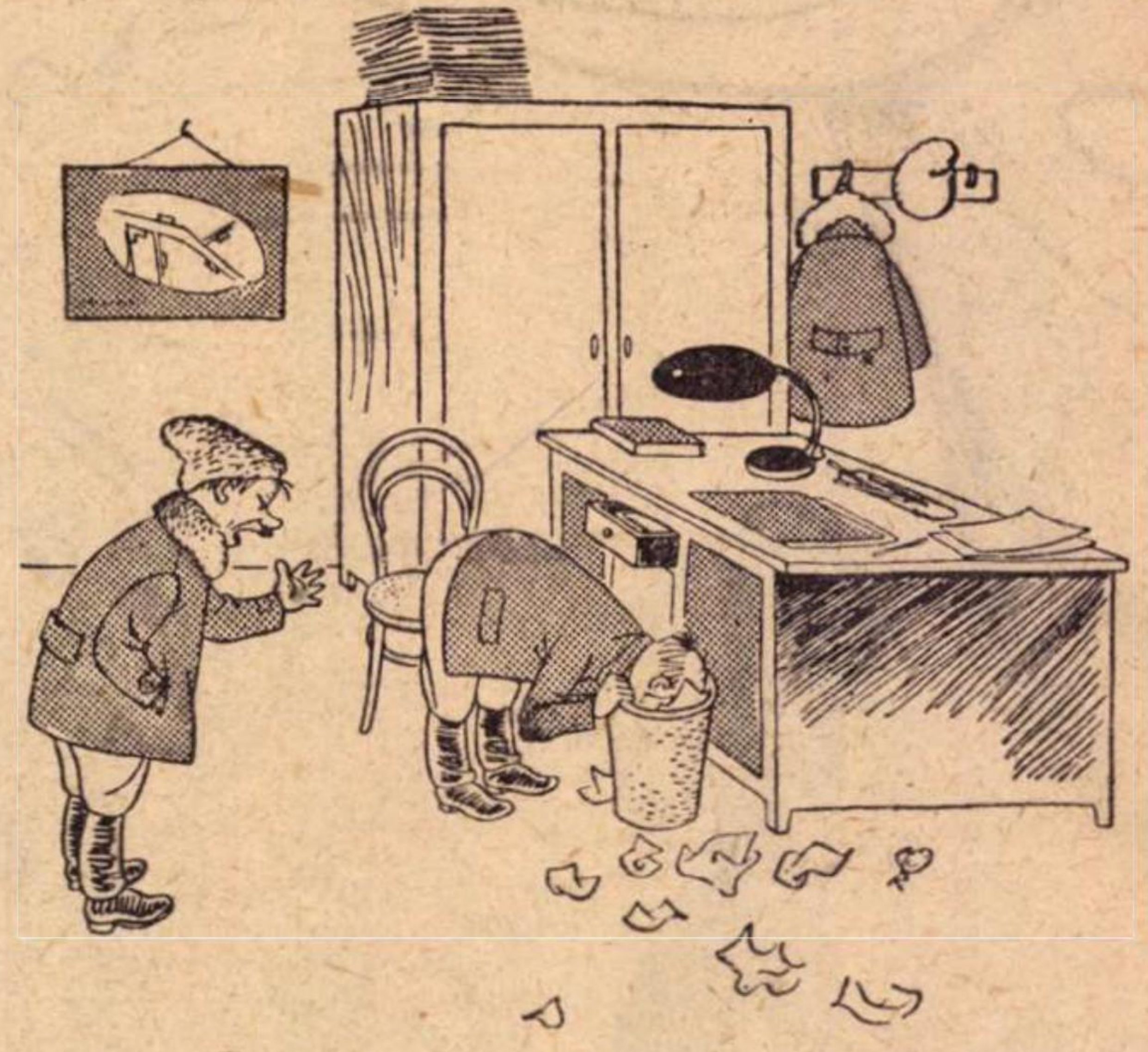
Szóval pánamerikázás.

A pesti török-kávézóban

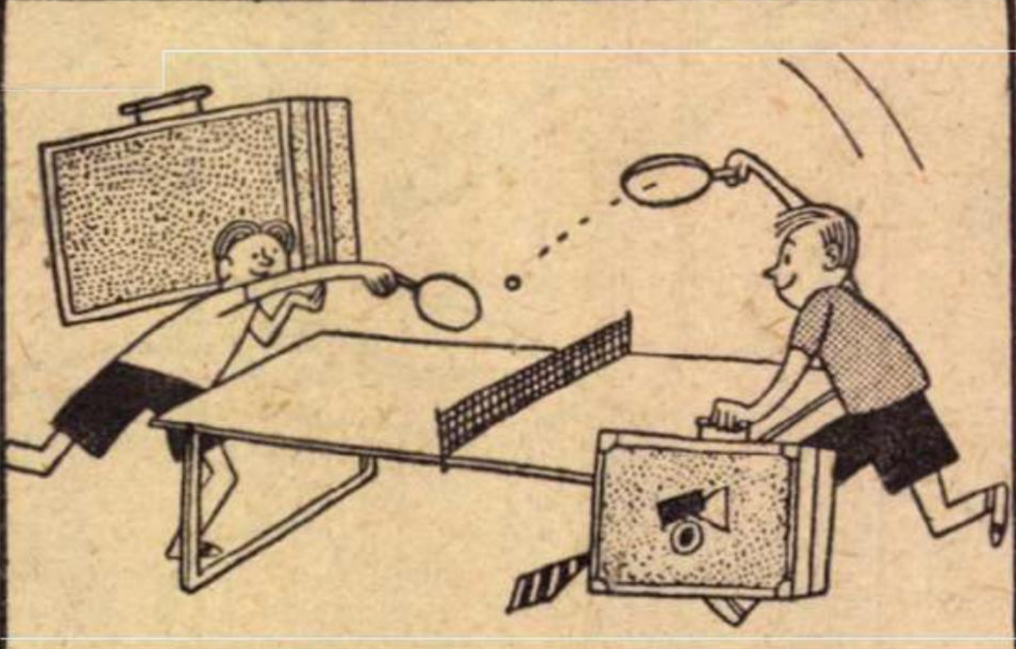
— Kérek egy szimplát!
— Ülve tetszik elfogyasztani, vagy állva??
— Térdepelve. Saját imaszőnyegem van.

Aminek nem szabadna lennie

— Hallatlan, tanácselnök elvtárs! Már félórája keresi a levelet, amit magának írtam!
— Maga talán azt képzeli, hogy ábécé-sorrendben rakom a leveleket a papírkosárba?

KASSO: Rajzos sporthiradó

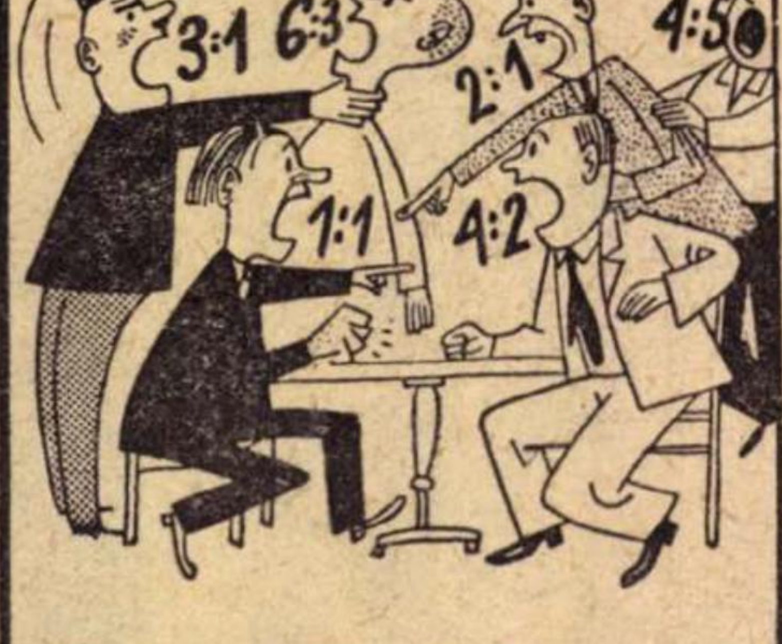
TAVASSZAL RÉSZTVESZÜNK A LONDONI ASZTALITENISZ VILÁGBAJNOKSÁGON

Útrakészen...

A FALUSI SPORTKÖRÖK FIATALSÁGA NEM SZIVESEN ÖLTÖZIK ÁT FUTÓMEZBE

— Ha három szoknyával kevesebbet veszek fel, győzök!

ANGOL-MAGYAR LÁZ
Barátságos beszélgetés a mérkőzés esélyeiről.

A SAKKOZÓKAT SPORTORVOSI VIZSGÁLATNAK VETIK ALÁ

— Úgy látom, kissé gyenge a szíve, lehetőleg gyaloggal lépjen és ne futárral...

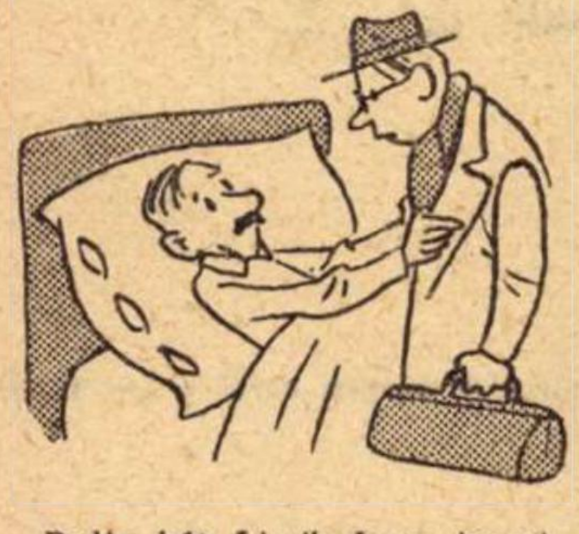
EGYES KISEBB SPORTEGYESÜLETEK MULATSÁGRA KÖLTIK A SPORTFELSZERELÉSRE SZÁNT ÖSSZEGET

Ahol már nem maradt pénz súlygolyóra..

DOBOZY IMRE:

TALPRA, CSUTORÁS!

A hétházi eset, amiről szó lesz, kis híján bajjal végződött. Licsik Imréhez orvost kellett hívni. Szánandóan elgyengülve jött haza Csutorásék háza elől, nyeklett-nyaklott, akár a fehérvári bugylibicska, s még otthon is akkorákat csuklott, hogy a kalapja csakúgy ugrált a fején: „Segítsen rajtam, doktor elvtárs", — kérte az orvost — *„megkacagtam* magam..." Az orvos szeme karikára nyílt. Olyat már hallott eleget, hogy valaki *megemelte, megrántotta,* sőt *megszakította* magát. De hogy megkacagta? No. ilyet még Hétházán se pipáltak

Pedig hát Licsik Imre igazat szólott.

Szombaton estefelé gyanútlanul indult el a gazdagyűlésre, ahol a téli hideget némileg megsínylett búzák talpraállításáról tárgyaltak. Tudományosan megfogalmazva a tavaszi talajerő-pótlás előkészítéséről volt szó: mind közönségesen a trágya kihordásáról, hétháziasan pedig a *ganéhordásról.* Licsik helyeslő bólogatással kísérte a mezőgazdász mondókáját, már mint azt, hogy a trágyát az olvadás előtt ajánlatos kihordani a földekre, vagyis addig, amíg keményék az utak. Bíz ez bölcs beszéd, — vélte Licsik, aki különben is jókor szokta kiszekerezni a trágyát — ezt meg kell fogadni... Annál jobban boszszantotta, hogy a hétalvó Csutorás még *ilyenkor* se figyel.

Féloldalra ejti szegletes nagy fejét, s bajsza bokrából sivítva, fütyülve, fel-felhorkanva, majd meg értelmesen rezegtetve ereszti ki a levegőt. Egyszóval hortyog. Mint egy falka mormota. Nohát, ezt mégse lehet tűrni. Ez gyalázat.

Hogy miért gyalázat? Ehhez tudni kell, hogy Csutorás nemcsak *ezen* a gyűlésen szendergett. De nem ám. Végigszundikált ő minden gyűlést, amire elment: amire meg nem ment el, ahelyett otthon húzta a lóbőrt. Bámulatosan tudott aludni, teljes odaadással és elképesztő hosszan. Reggel, délben és este, az éjszakáról nem is szólva: mihelyt leült, vagy csak megállt, már zörgette a borsót. Egyszer, kapáláskor, a dülőúton *állva* aludt el. Neki is vágódott egy vadkörtefának, hogy máig

is csámpásan viseli az orrát... A szüntelen alhatnék temérdek bajt szerzett már ennek a hétalvónak. Egyszer egészen Kanizsáig vitte a vonat, Baracska helyett; alig bírta előkaparni a visszafelé szóló jegy árát. Más alkalommal lepottyant a bakról, a lovak közé, s nagy szerencséje volt, hogy a tulajdon szekere jól meg nem gyomrozta. A legnagyobb hiba azonban az volt, hogy Csutorás a munkában is javíthatatlan álomszuszéknak bizonyult. Mindent elaludt, mindennel megkésett. Más már érés alá kapálta a szőlejét, ő még akkor állt neki kötözni. Más javában baglyázta a szénát, ő még akkor kezdte szemügyre venni a rét állapotát.

Mindezt tekintetbe véve, ama bizonyos gyűlésen Licsik meglökte Bercik Jóskát, Bercik viszont derekasan hátbavágta Csutorást. A hétalvó felriadt, körülnézett, s az álom honából a gyűlésterembe pottyanván odáig rugaszkodott, hogy szót kért:

— Javaslom bevenni a jegyzőkönyvbe, hogy gyáva népnek nincs hazája...

No hiszen, lett nagy zajongás. Csak Bercik nem nevetett, jóllehet tréfakedvelő és tréfacsináló ember volt. Megállj csak, — sziszegte — no megállj... Többet nem is szólt. Hallgatásba süppedve erőltette az eszét a gyűlés végéig. Akkor aztán visszafogott vagy öt fiatalabb gazdát, köztük Licsiket is, s a terem sarkába húzódva előadta nékik a frissen kieszelt nevelési plánumot.

Ebből kifolyólag ők, a mondott jeles férfiak, a gyűlés után nem mentek haza. Szép komótosan,

messziről követték Csutorást, s mihelyt az álomszuszék betette maga után az ajtót, dolognoz láttak. Villára kapva jól meghordták trágyával Csutorás ablakait, de oly finoman, hogy azokon az ablakokon át egy fia fénysugár se törhetett utat. A hatékony trágyázás után Bercik kajánul állapította meg: no most kialhatod magad, hétalvó!

Hát hiszen, aludt is az, rogyásig. Bercikék, akik vasárnap délelőtt a Csutorás-portán ögyelegtek, semminő mozgást nem észleltek a házban. Meg is neszültek egy kicsit: ejnye, csak nem esett bajuk? De már ebéd után hallották ám, hogy odabent éledzik a család. Jani, a nagyobbik gyerek, enni kért. Benci, a kisebbik, szaporán kontrázott neki, izgatottan csettegve

apró nyelvével. A kutya teremtésit — mérgelődött az anyjuk — hát már éjnek évadján se hagyjátok az embert? De mivelhogy ő is némi nyugtalanságot érzett a gyomra tájékán, megbiztatta ébredező férjeurát, nézze már meg, hány óra van. Motoszkálás, gyufasercegés hallatszott, majd meg Csutorás szokatlanul pihent hangja, hogy aszondja még csak félhárom. Hanem ekkor már az anyós, Julis néne is mocorgott, mondván: lelkem gyerekeim, nem tudom, mi van velem, de olyan igen kiürült a gyomrom... Mit volt mit tenni? Csutorásné lámpát gyujtott, ennivalót vett elő, s a család nekiállt falatozni. Kint az udvaron, a fényes napsütésben, a gazdák majd egymásra rogytak nevettükben. A szőlősori Fekete István beleveresedett, belekékült az erőlködésbe, hogy fékentartsa széles jókedvét: vizet kellett hozni néki a kútról. Bercik eközben ügyes kis trágyakupacot púpozott a tornácra, az ablak alá, kis pálcikát szúrt bele, a pálcikára meg írkalapot akasztott, rövid, de lelkesítő felírással.

Éjszaka aztán még magasabbra hágott a gazdák kedve. Ekkor már Csutorás is megsokallta a teméntelen alvást, — no meg más ügyek is kiszólították a szabad ég alá, — kijött hát, szegletes fejét csóválta, s odahúzódott a diófa alá. Igen fiatalosan mozgott, látszott rajta, hogy egy krajcár ára álmosság se maradt benne. Né csak — dünnyögte tűnődve — valami bajom esett volna, hogy nem akaródzik ágyban maradni? Felesége is kijött, firgett-forgott az udvaron, s erősen csodálkozott: Te Ádám, kurtábbaknak kéne lenniök az éjszakáknak, hát már a kalendáriumra se lehet adni? Csutorás mit se tudott mondani a különös természeti tüneményről, a rendkívül hosszú éjszakáról. Hümmögött,

pipára gyujtott, a ház egyik végétől is megnézte a pásztorcsillagot, meg a ház másik végétől is. Dehát a pásztorcsillag helyén volt. Ezenközben a gyerekek is kióvakodtak az udvarra, s az ördög bújt beléjük, elkezdtek futkosni a diófa körül. Megbolondultatok? — zörrent Csutorás. — Hagyjátok reggelre a lótásfutást!

Igen ám, de hogy mikor jön el az a reggel, ebben már Csutorás sem volt bizonyos. Szokatlan elevenséget érzett minden porcikájában. Máskor lusta

esze fürgén működött. Hej, haj, ez nem egészséges, ez rosszat jelent... Valami keveredés történt a világmindenségben, tán eltévedt a napocska... A töprengő Csutorás két pipa dohányt is elszívott, mire rászánta magát, hogy visszamenjen aludni. A gazdák már alig bírták a palánk mögött. Fulladoztak, rogyadozott a térdük, nyilallott az oldaluk, öklüket gyömöszölték a szájukba. No még ilyet! Bercik a kalapját kapta szája elé, Fekete István a kabátja belsőzsebébe hahotázott. Amikor aztán újra csönd lett a Csutorás-házban, az önkéntes nevelők szépen elhordták a trágyát az ablakokból. Egyszer már hadd virradjon meg szegényeknek... Meg is virradt. Julis néne, aki buzgó pápista lévén egyvilágért el nem mulasztotta volna a vasárnapi misét, jókor reggel ünneplőbe öltözött, kezébe fogta táblás imakönyvét, s kilépett az utcára. Hanem ott kissé elcsudálkozott. Senkit se látott ünneplőben. Még a harangozóné, az istenes Tollas Mari is köznapi gúnyában mutatkozott, serényen sepregetve a havat. Julis néne megrovó pillantással mérte végig.

— Te is elfajzottál már, te Mari? Te se tartod meg az isten szent napját?

— Hogyne tartanám — bizonykodott a harangozóné. — Tegnap is megtartottam.

— Teeegnap? — hűlt el Julis néne. — Miért tegnap?

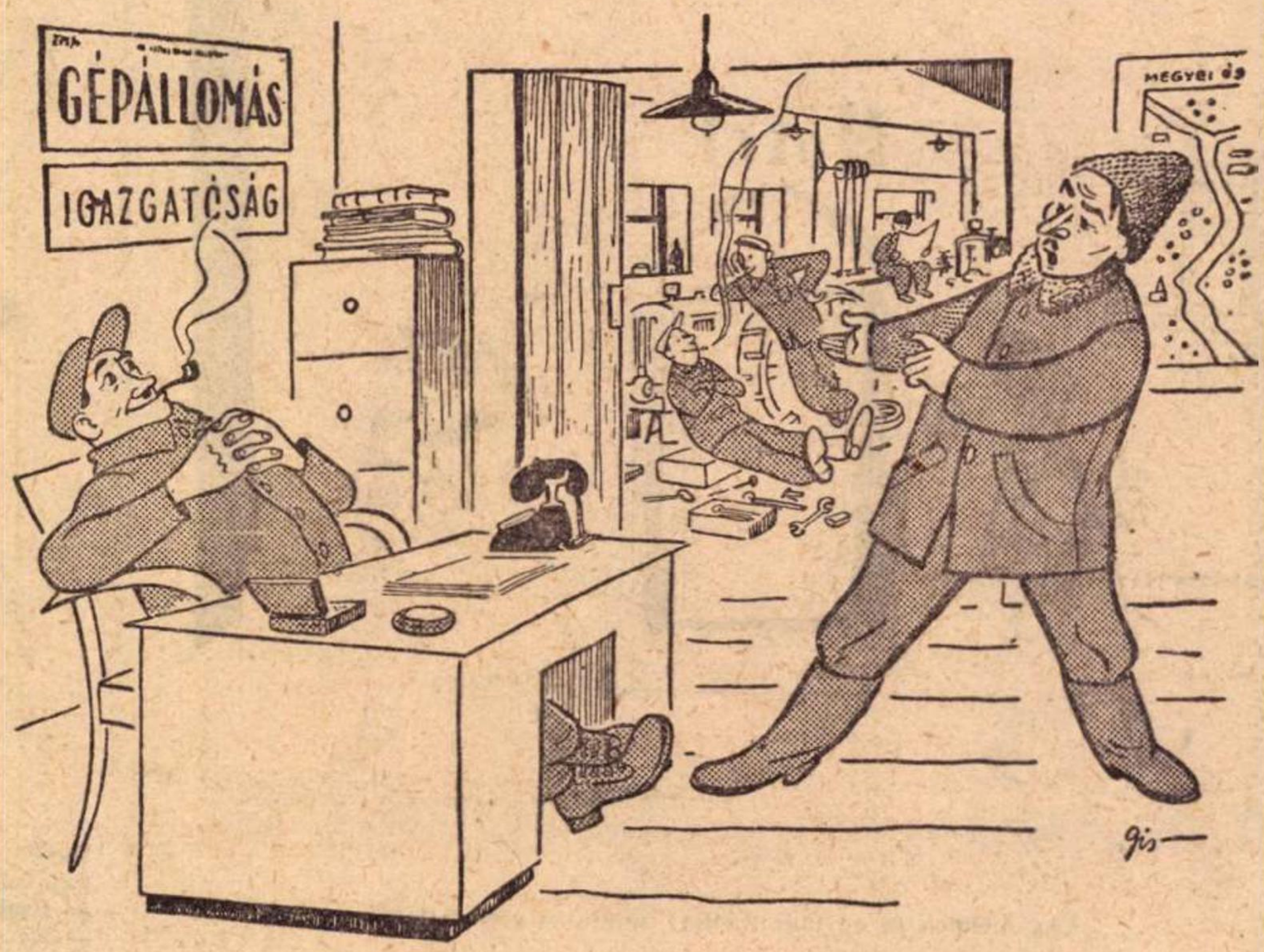
— Mert már hétfő van, hálaistennek... múlik a tél, jő a tavasz...

De már ekkor teli volt az utca. A fejkendők, kalapok alól vidám tekintetek incselegtek Julis nénével, meg hát vejével is, aki e pillanatban vette észre a kupacon díszelgő buzdító felírást, hogy aszondja: „Talpra, Csutorás!" A címzettben keresztbe állt a szusz. Nem bírt se köpni, se nyelni. Az utcán meg, hej, azon az emberrel teli Kisutcán, csengett, csilingelt, harsogott, zsivajgott a kacagás! Tollas Mári a seprőt is elhajította, csakhogy jobban kacaghasson... És hát Licsik Imrére rájött a csuklás.

Akkor lett jobban, amikor az orvos adott néki valami csillapítót. De aztán megint csak kacagnia kellett, mert Bercik benyitott hozzá, hogy hát a Csutorás hordja ám a ganét, de feszt. (Persze, a cédulát kivette belőle.)

Ahol félreértik a segítséget

— Hogy mi nem dolgozunk? Akkor nézzen meg bennünket, ha majd itt lesznek a patronálók!
— Akkor dolgozni fognak?
— Meghiszem azt, azok nagyon szorgalmas emberek...

Képmutató gazdaasszony

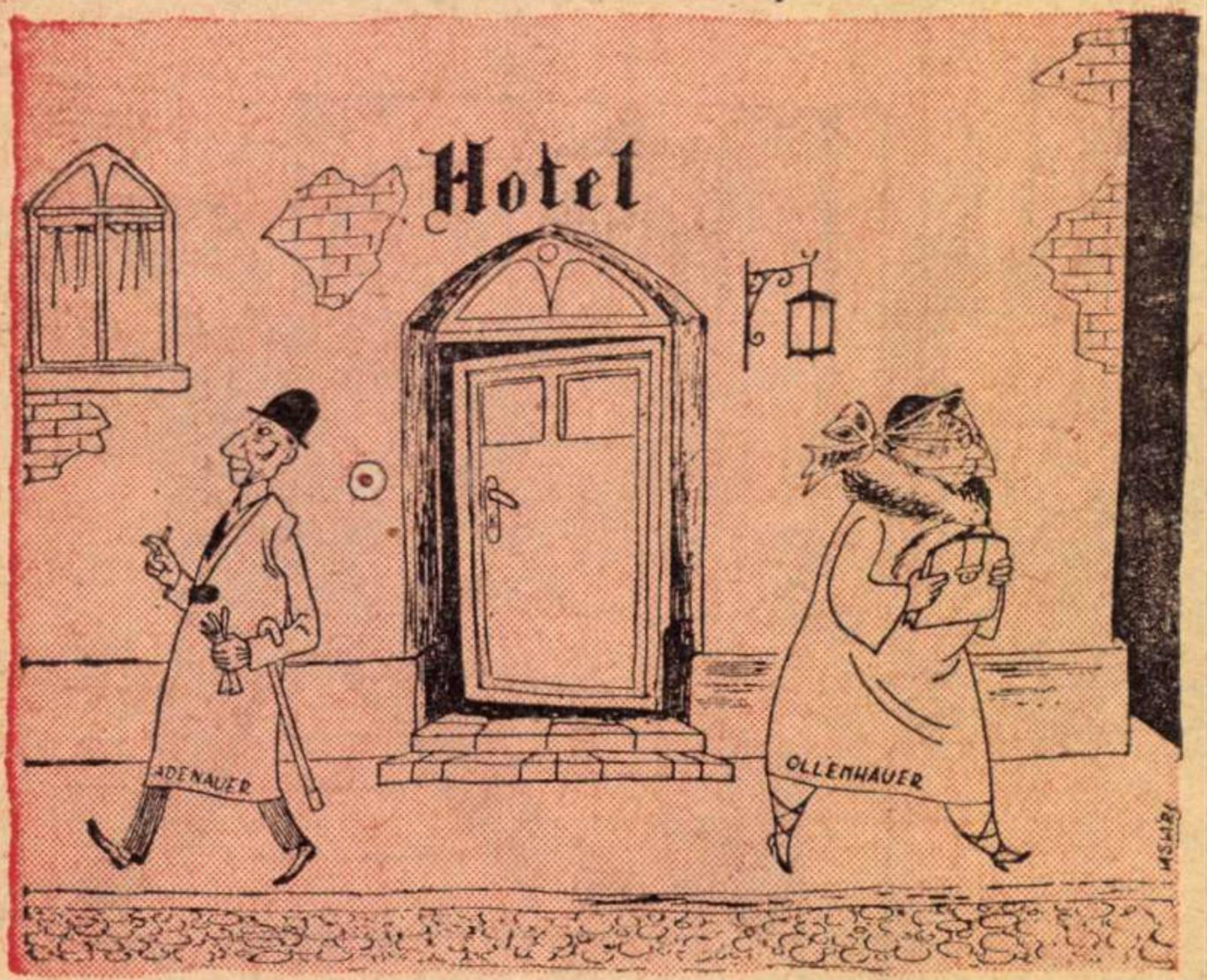
Gazdaasszony: Egyem a zuzádat, aranyos tyúkocskám!
Tyúkanyó: Szemembe hízeleg, de a tanácsnál azt híreszteli rólam: nem tojik az a dög tyúk...

Enyhített az áruelosztás hibáin

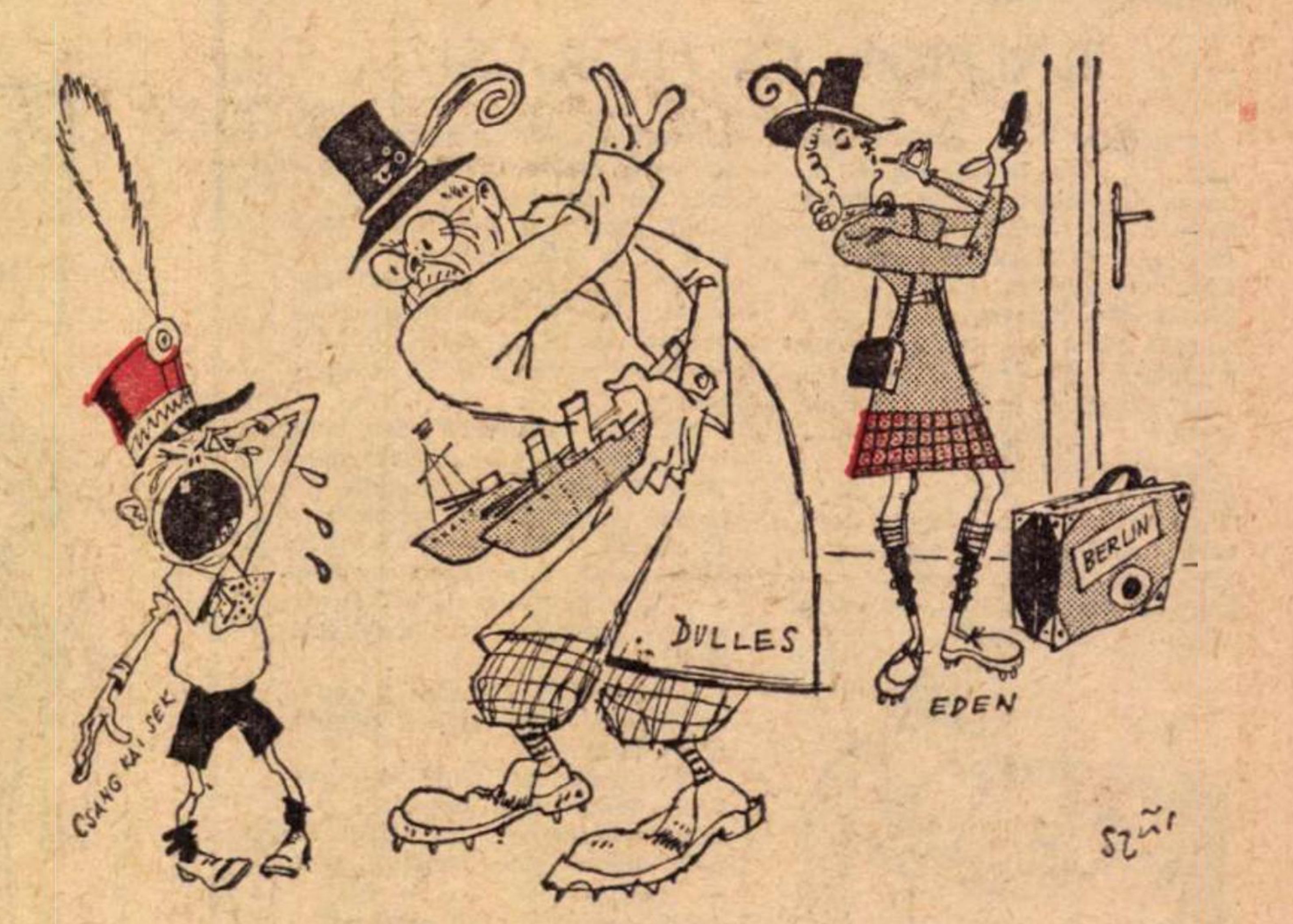
— Nagyszerű! Ezt most kaptad a szövetkezeti boltban?
— Nem a, csak elvittem nekik megmutatni, hogy milyen egy kapa, mert ők már egy éve nem láttak.

Adenauer és Ollenhauer bizalmas megbeszélést folytatott

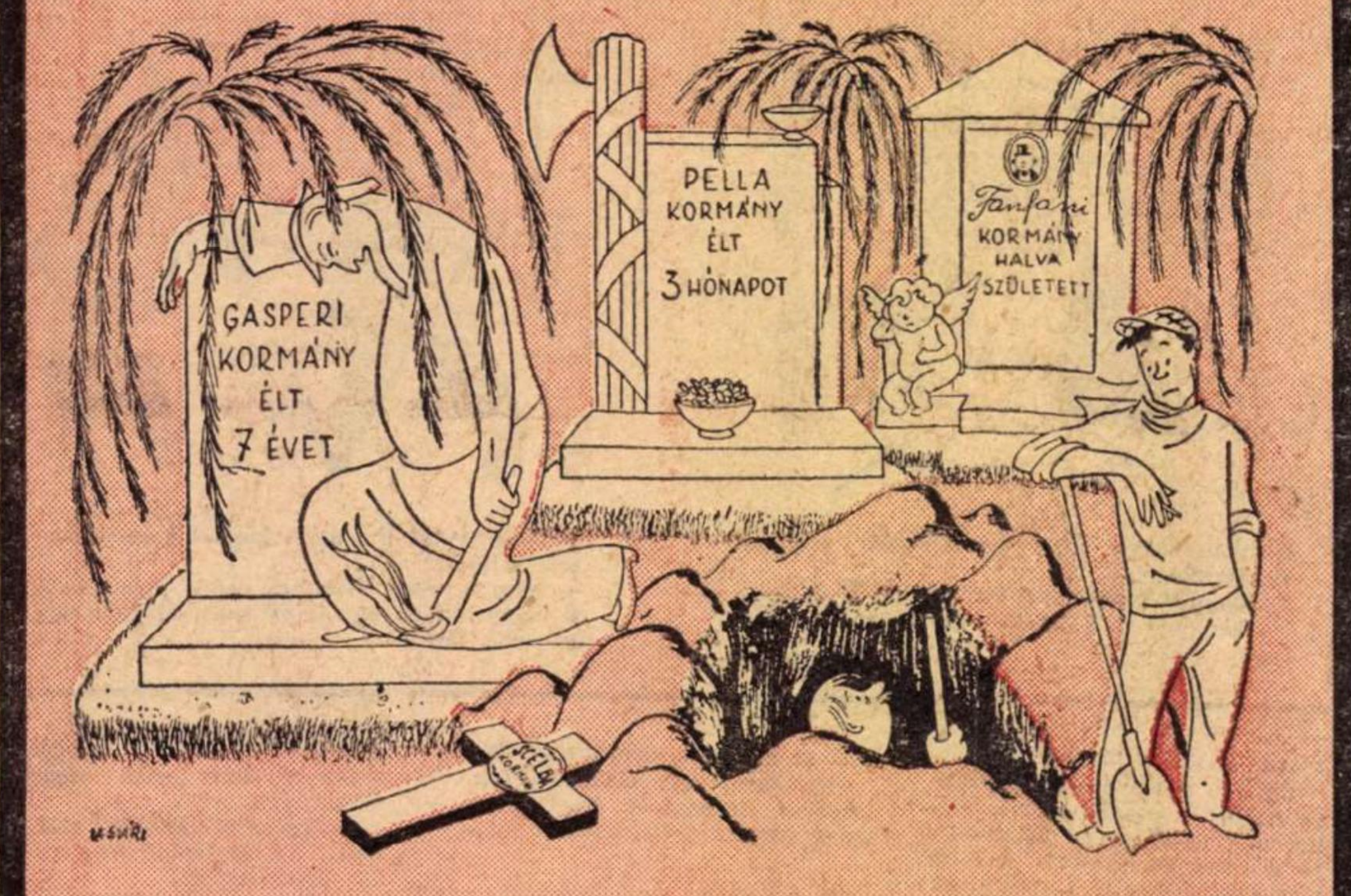
Úgy mennek el egymás mellett, mint két ismeretlen.

Csang Kai Sek két hadihajót kapott Amerikától

Dulles: Most apuka és anyuka Genfbe megy, addig játsszál szépen ezzel a két hadihajóval . . .
— Csak ezt kapom?
— Ne járjon a szád, ugyis mindent elrontasz!

EGY OLASZ TEMETŐBEN

— Ki mondta neked, hogy megásd a Scelba sirját?
— A politikai érzékem!

Lukács Benedek hazatér

Két hónappal ezelőtt, ha Heves megye gyöngyösi járásában szóba került az atkári gépállomás, azt mondták az emberek: — Hajaj!!

A válasz meg az volt rá: — Hajajaj.

A pesszimisták pedig éppen így fogalmazták meg a dolgot: — Hajajajaj . . .

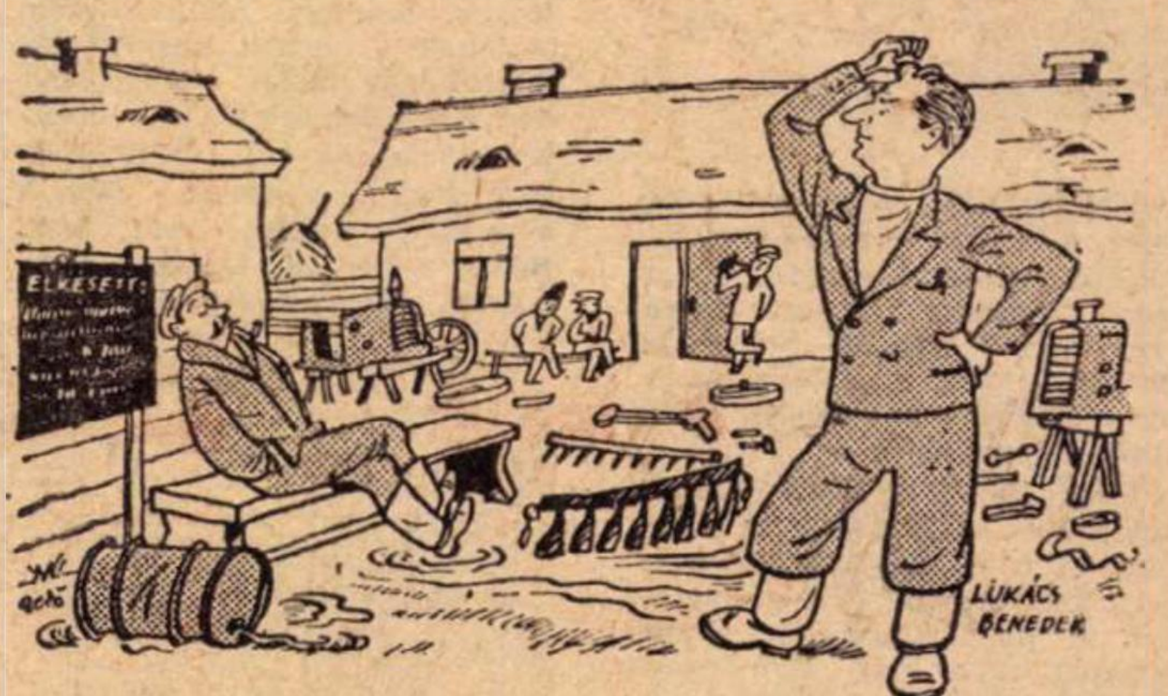
2.

Két hónapban hatvan nap van, ha a kettő közül az egyik február, akkor még annyi se. Ma Atkárt említve az emberek mégis így szólnak: — No lám! No lám, hogy felfejlődött ez a rossz gépállomás! Ugyan minek köszönheti, hogy már nem kullog az utolsó helyen?

És a jólértesültek a csodálkozó kérdésre ezt válaszolják: — Lukács Benedek hazatért.

3.

A Mátra aljában fekszik Lukács Benedek szülőfaluja, Gyöngyösoroszi, s tőle alig néhány kilométernyire Atkár. A távolság rövid a két község között, Lukács Benedeknek mégis huszonhat évébe és sokszáz mérföldnyi életútjába került, amíg megtette. Az apja tiltotta az iskolától, ő mégis tanult. Elvégezte az Agrártudományi Egyetemet és visszatért. Mint az atkári gépállomás igazgatója.

4.

— Melyek a jó vezető legfontosabb tulajdonságai? — kérdeztük meg az újdonsült atkári igazgatót.

— Szakértelem, erély és gondoskodás! — felelte. — Az elsővel alátámasztom, a harmadikkal megszerettetem a másodikat. Ez az én módszerem.

5.

Amikor Lukács Benedek az egyetemről a gépállomásra csöppent, csak az egyetemen tanult gépállomást ismerte. Eszerint a gépállomás mezőgazdasági gépekből áll, amelyek sosem romlanak el, ha mégis elromlanak, ott a jól feszerelt szerelőcsarnok szerszámokkal és alkatrészekkel . . . és ott vannak a szakképzett szerelők, akik csak ránéznek a traktorra, s az máris szánt. Lukács Benedek ebből a tantárgyból kitűnőre vizsgázott. Atkáron azonban rögtön az volt az első benyomása, hogy az a gépállomás nem olyan, mint amiről az iskolában tanult. Itt az igazgatónak semmiből kellett valamit teremtenie.

6.

A semmiből valamit máris teremtett. A Gyöngyösi Váltó- és Kábelgyár szakembereinek segítségével Atkár olyan fiatalos lendülettel vetette bele magát a gépállomások versenyébe, mintha az igazgató nemcsak a teljes munkaerejét, hanem a fiatalságát, a huszonhat évét is kölcsönadta volna. Ha határidőre nem is, de tavasz előtt elvégzik a gépjavításokat. Ma már nem utolsók a versenyben! De nem ám! Feljöttek a harmadik helyre. Igaz, hogy hátulról, de ilyen rövid idő alatt az is valami!

7.

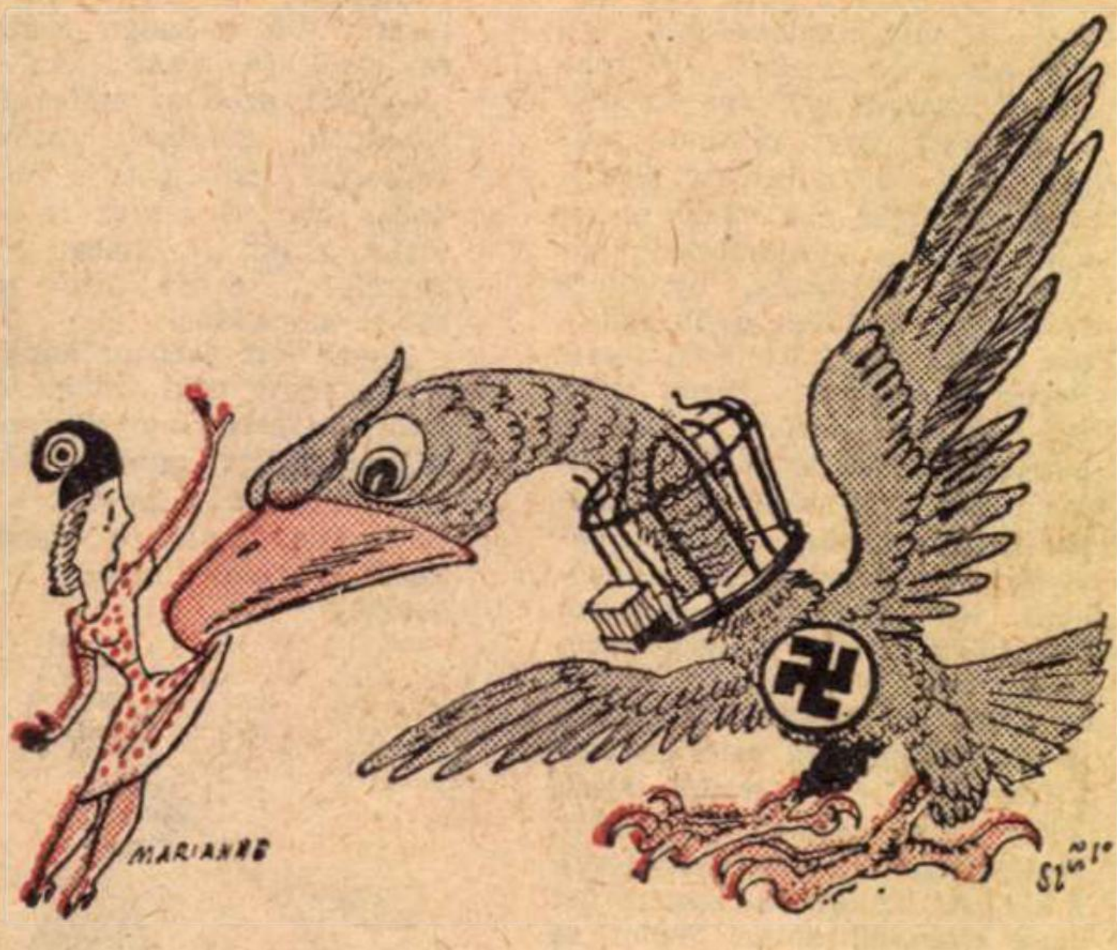
Végül még egy pár szót az édesapáról, aki nem akarta taníttatni a fiát. Idősebb Lukács megváltoztatta véleményét a tudásról. Ma már büszkén mondogatja a szomszédainak:

— Az én földemet tavasszal traktorok szántják . . . A fiam traktorai.

Orszägh György

A sas és a kalitka

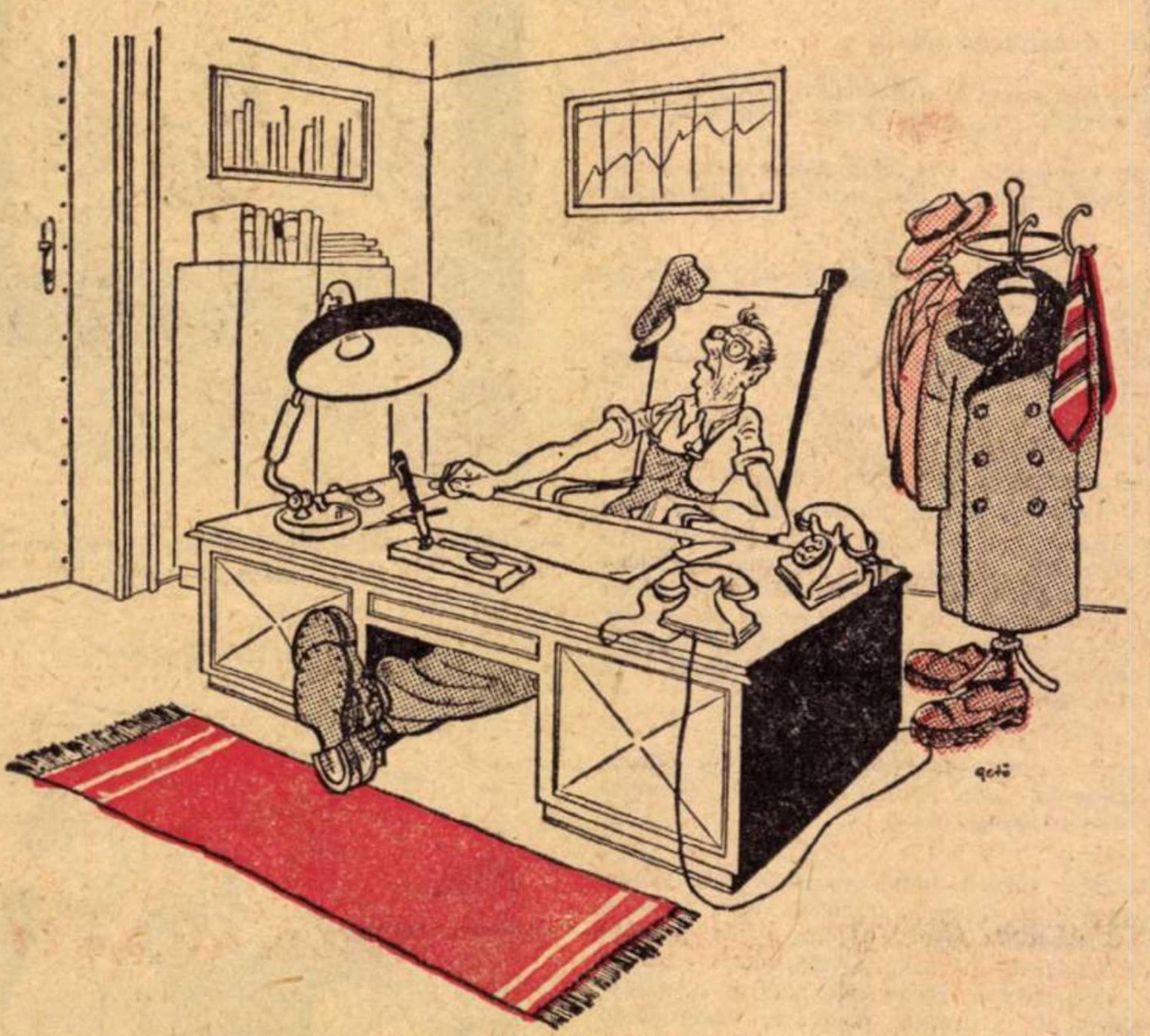
Az angol kormány nyilatkozatából: Az európai védelmi közösség olyan kalitka, amelyben a német haderő ártalmatlan lesz.

Marianne: Jaj, kinőtte!

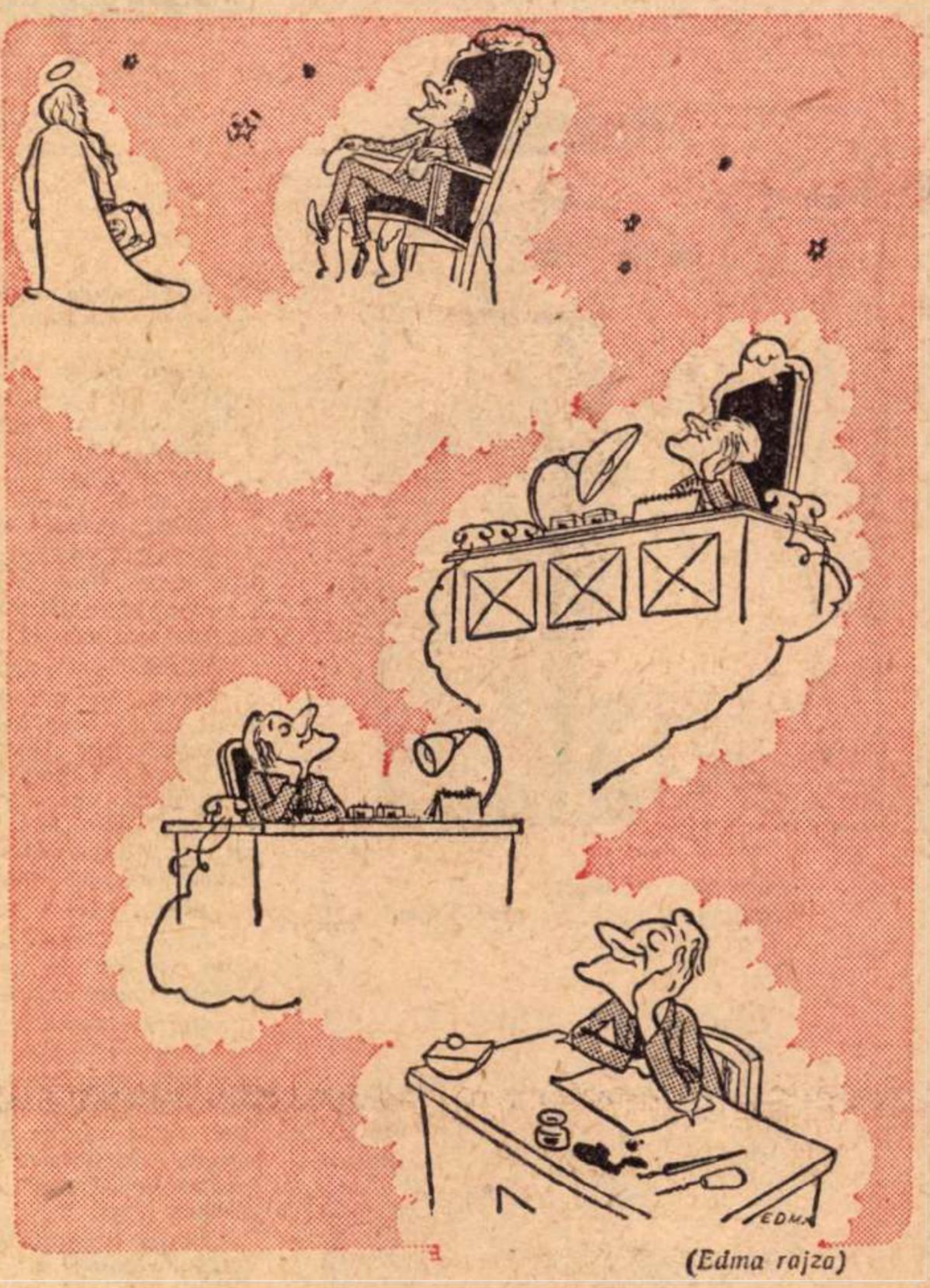
A karrierista

– Most mondják rám, hogy nem vetettem le a polgári csökevényeimet!

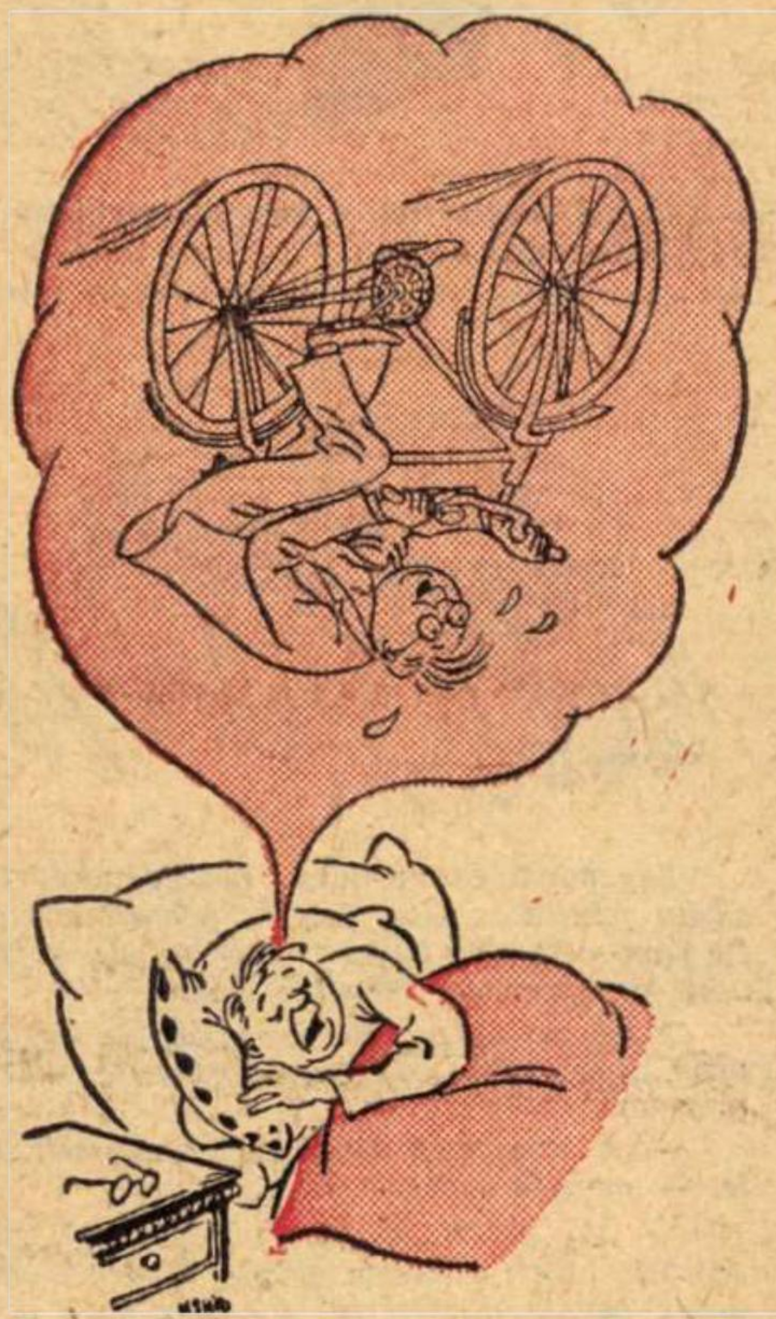
(Gerő Sándor rajza)

Gyönyörü álom

(Edma rajza)

Rémes álom

Aki azt álmodja, hogy fölfelé tapos és lefelé hajlong...

(Vasvári Anna rajza)

„Tapasztalatcsere"

(Tancz Tibor rajza)

– Igenis, én vagyok igazgató elvtárs!

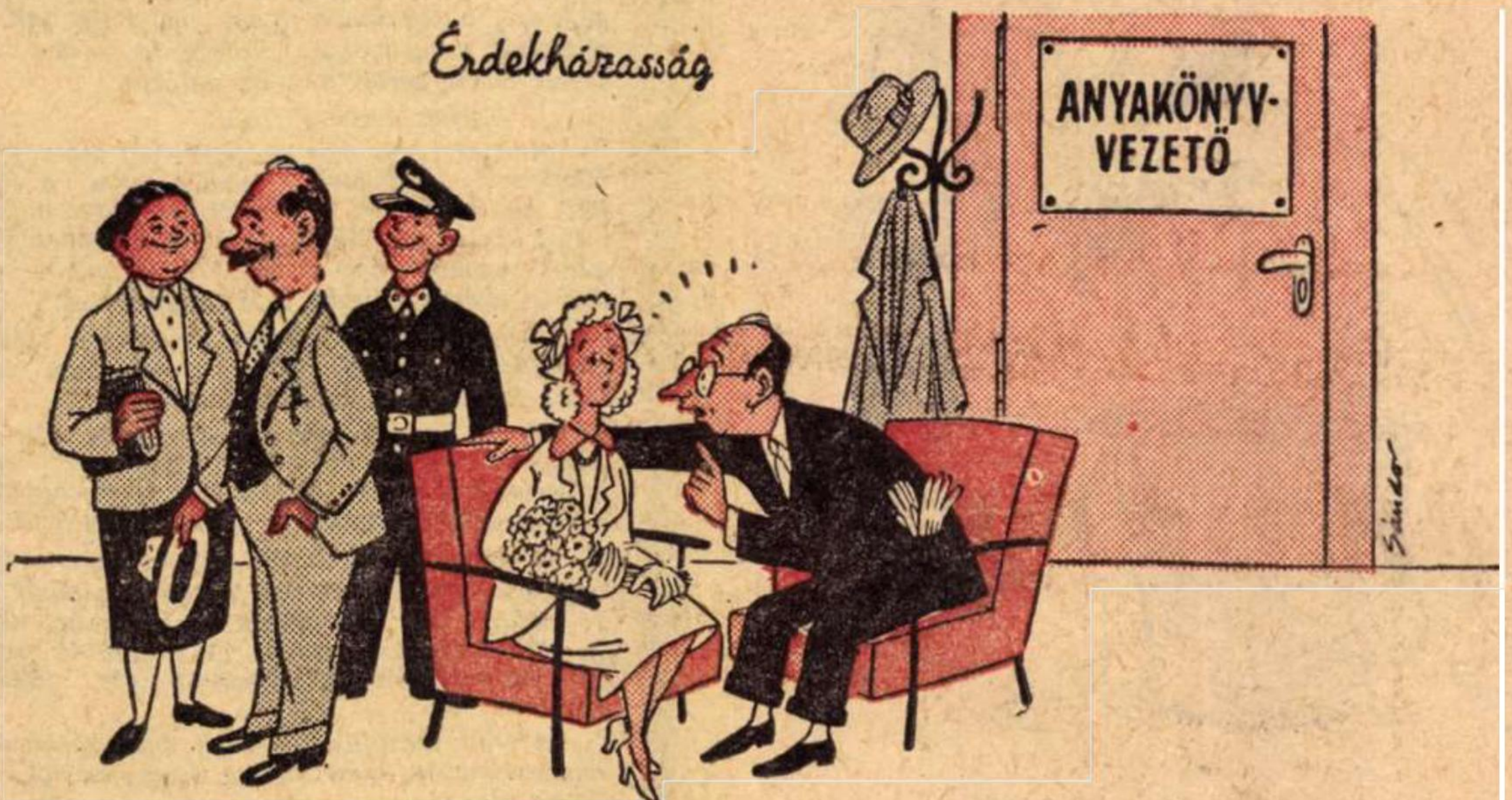
(Sándor Károly rajza)

Aki a csúcsra ért...

(Réber László rajza)

Érdekházasság

– Mondd, drágám... igazán van róla igazolásod, hogy a kedves nagypapa is napszámos volt?

(Sándor Károly rajza)

„Adenauer" cigarettát hoztak forgalomba Nyugat-Németországban

— Nem bírja a füstjét?
— Dehogy, a politikáját nem bírom.

ESZMÉNYI FÉRJ

— Most felakaszthatod szívecském a képet, ahova neked tetszik!

A HANYAG EMBER

Szín: A Feliratokat Előállító Nyomdai Műintézet igazgatói szobája.

Igazgató: Hallotta, Micike, mit csinált a Kovács?

Titkárnő: Melyik Kovács?

Igazgató: Az expeditőr. Aki a kész nyomdatermékeket küldi el a megrendelőknek.

Titkárnő: Ja, tudom. Mit csinált?

Igazgató: Tíz esetből kilencben rossz helyre küldte el a feliratokat.

Titkárnő: Hogy-hogy?

Igazgató: Azon kezdődött, hogy rendelt nálunk az Orvosságértékesítő „HASZNÁLAT ELŐTT JÓL FELRÁZANDÓ" címkéket. Ezeket elküldte a Szódavízgyárnak. Aztán rendelt a Vegyitermékgyár „NEM GYULÉKONY" és „TŰZBIZTOS" feliratokat. Az előbbit a Gyufagyárnak, az utóbbit a Cigarettacsomagoló Üzemnek küldte.

Titkárnő: Rettenetes. Mit csinált még?

Igazgató: A Ceruzabélgyárnak elküldte a Flaskaértékesítő „VIGYÁZAT, TÖRÉKENY!" címkéit. A Pengeértékesítőnek „CSAK EGYSZERI HASZNÁLATRA!" vignettákat küldött.

Titkárnő: Aztán?

Igazgató: Azután a Diétás Étterem helyett a Kommerszrumkeverő Vállalatnak expediálta az „ALKOHOLMENTES" címkéket. De ez még semmi. A Tüzkőboltnak „KIRAKATI MINTADARAB" feliratokat küldött, a Keleti Édességboltnak „HAZAI ANYAGOKBÓL, HAZAI MÓDSZERREL KÉSZÜLT" táblákat adott postára.

Titkárnő: Ez az ember megőrült.

Igazgató: A XLVI. ker. Vendéglátó Vállalatnak „IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET!" táblákat küldött, hogy egyes olyan eszpresszók ajtajára akasszák ki, ahol csak a törzsvendégeket látják szívesen.

Titkárnő: Borzasztó. Nem lehet ezt az embert jobb belátásra bírni?

Igazgató: Legyen nyugodt, szigorúan megdorgáltam. Ezen a héten már csak a telefonfülkék részére készült „NEM MŰKÖDIK" feliratú táblákat küldte el a Liftkezelő Vállalatnak. Ebből nem lehet semmi baj!

Gálfalvi István

Megrázó önkritika

Tréfa két képben

„Bocsánat, hogy a karcolatban két negatív figura mellett egyetlen pozitív hős szerepel és az is csupán a végén néhány mondattal."

A szerző önkritikája.

1. kép

(Történik az eszpresszóban.)

Bodza (nagy örömmel üdvözli a barátját): Szervusz! Hogy vagy?

Bürök: Vacakul. Fúrnak öregem, szörnyen fúrnak. Mit tudod te, mi az...

Bodza: Hogy én? Fogalmad sincs róla, mit bántanak engem. Csakhogy én rájöttem a védekezés módjára. Hogy úgy mondjam, feltaláltam a fúrás-elhárítás nagyágyúját.

Bürök: Hogy-hogy?

Bodza: Minden támadás, minden szemrehányás, minden fúrás lepattan az én szívből jövő, megrázó önkritikámról.

Bürök: Beszélj értelmesebben.

Bodza: Példákkal illusztrálom. A multkor kirúgtam a hámból, késő éjjel tértem haza. A feleségem rettenetes patáliát csapott. „Nem sül ki a szemed, kocsmákban szórod a pénzt, én pedig spórolok, még a fodrászhoz sem megyek el, pedig..."

Bürök (közbevág): Ismerem a szöveget, nős ember vagyok...

Bodza: Na már most, ha én erre vitatkozni kezdek, ebből nem lesz alvás. De én nem vitatkozom, hanem megrázó önkritikát gyakorolok és így szónokolok: „Igazad van anyukám, rongy ember vagyok, gyilkosa egy ártatlan teremtésnek. Ne is pazarold a drága könnyeidet egy ilyen nyomorultra, mint én vagyok, máris veszem a kalapomat és ugrom be a jeges Dunába. Isten veled drága anyukám, a barna ruhám a Patyolatnál van, ne felejtsd el kiváltani, átalakíthatod tavaszi kosztümnek." És elszánt léptekkel indulok az ajtó felé...

Bürök: Mire a feleség?

Bodza: Eláll ja az utamat, vigasztal és a végén még ő kér bocsánatot. De így van ez más vonalon is! Van nálunk egy alak, bizonyos Kudela, ronda uzsorás, pénzt szokott kölcsönözni...

Bürök: Magas kamatra?

Bodza: Kamatot nem kér, de a tőkét mindig visszaköveteli. Tartozom neki kétszázzal már hónapok óta. A mult héten is kérte tőlem a pénzt, mint egy Shylock. Ha azt mondom neki „öregem, gyere másodikán" akkor tovább piszkál, de ehelyett önkritikát gyakoroltam, drámai hangon felkiáltottam: „Igazad van öregem, nekem az adósok börtönében van a helyem!" Úgy megrendült a drámai kitörésre, hogy azóta békében hagy.

Bürök (izgatottan): És mondd, ez a megrázó önkritika segít a hivatali fúrásoknál is?

Bodza: De még mennyire! Termelési értekezleten megtámadtak. Szörnyű dolgokat mondtak rólam. Morajlott a tömeg. Felálltam és így szóltam: „Nagyon enyhén bírált engem az, aki lógósnak nevezett. Marosi kartársnő az állította, hogy táppénzcsaló vagyok, — ez a kifejezés becézésnek számít a valósághoz képest. Mi vagyok én, kartársak? A társadalom rákfenéje. Megérdemlem, hogy a bakó bárdja sújtson bűnös fejemre."

Bürök: Nahát!

Bodza: Vádlóm Marosi Adél, aki egyébként szentimentális vénlány, erre könnyek között felállt, azt motyogta, hogy a legfőbb érték az embér és kért mindenkit, vegyék figyelembe megrázó önkritikámat. A végén Sámly Feri az üdülési felelős felajánlotta, hogy két hétre beutal a Mátrába.

Bürök: Csodálatos! Holnap kipróbálom a módszeredet!

Bodza: Lumpolni akarsz és félsz a feleségedtől?

Bürök: Dehogy! Az igazgatóm magához rendelt fejmosásra.

2. kép

(Az igazgatói iroda.)

Igazgató: ...összegezzük Bürök kartárs: maga későn jár be, lóg, a munkáját hanyagul végzi...

Bürök (drámai hangon): Nem érdemlem meg ezeket a szép szavakat igazgató kartárs! Az én bűnöm nagyobb, mint az apagyilkosé. Kár, hogy nincs statáriális bíróság, mert nekem az ő ítélőszéke előtt van a helyem. A halálos ítélet az én számomra olyan enyhe büntetés, hogy valósággal prémiumnak számít... *(Nekiindul az ajtónak.)*

Igazgató: Hova rohan?

Bürök: A legközelebbi őrszobára...

Igazgató: Maradjon! Nem szeretem ezeket a túlzásokat! Nézze, én eredetileg csupán meg akartam dorgálni, de most a saját megrázó önkritikájából azt látom, hogy súlyosabb bűnöket követett el, tehát mégis fegyelmit indítok maga ellen.

Stella Adorján

Cseberből — vederbe

Új kormány Olaszországban.

Pesti gyerek a moziban

— Odanézz, anyu, itt mekkora csőrepedés lehetett!

Udvarias ember

— Utánam rögtön ezt a hölgyet szolgálja ki. Régebben vár, mint én.

Hó-rukk!

Egy gomb és tíz deka szétmaszatolt franciasaláta jelezte az utat, amerre felboxoltam magam. De fenn voltam és ügyes testcsellel még le is ültem. Csak kacagtam a tülekedő tömegen.

A helyzet akkor vált gyanússá, amikor a Nagymező-utca sarkán a lámpa zöld lett, de a troli mégsem indult.

— A kocsi nem megy tovább, aki siet, szálljon le! — mondta a kocsivezető.

— Aki sietett, az fel sem szállt — válaszolta egy középkorú pénzügyi előadó és kényelembe helyezte magát az ablaknál. A kalauz beült a vezetőfülkébe és szalonnázni kezdett, a kocsivezető kikönyökölt a kisablakon.

Egy negyedórácska múlva jött egy komoly ember és közölte, hogy előttünk egymásba ment két autó és amíg meg nem ejtik a műtanrendőri bejárást, addig innen nem moccanhatunk, mert elrontjuk a nyomokat. Kivéve, ha a kocsi nagyon széles ívben kerüli meg az autókat.

— Toljuk körbe a trolit!

Ki tudja ma már az indítvány szerzőjét megállapítani? A felhívás mindenesetre a tömegből jött, ha talán nem is alulról, de feltétlenül hátulról, a kocsi mélyéből. És mint ilyen, mindenkit magával ragadott. Egy kucsmás a mozgalom élére állott és már szervezte is a lebonyolítást.

— Áramszedőt leszedni, mindenki szálljon ki, harmincan az első ajtóhoz, negyvenen hátra, a többi szaladjon a kocsi mellett!

És hipp-hopp, már szálltunk is le, eloszlottunk arányosan és gurult a troli. Szerettük egymást, udvariasak voltunk, segítettünk a gyengébbnek és a legnagyobb békességben értünk át a Sztálin-úton.

A testvéri egyetértés addig tartott köztünk, míg áttoltuk a járművet. Aztán megindult a vita, ki szállhat fel? Természetesen csak az, aki tolta. És jött a szokásos pankráció, a gombok pattantak, az emberek újra káromkodtak, elöl szálltak fel, hátul le.

A troli filozófusa — mert ilyen éppen úgy van minden kocsin, mint kalauz, vagy csengő, meg is állapította:

— Nem lehetne ezt a jószágot mindig tolni?

Szilágyi Lilla

Kulturfront

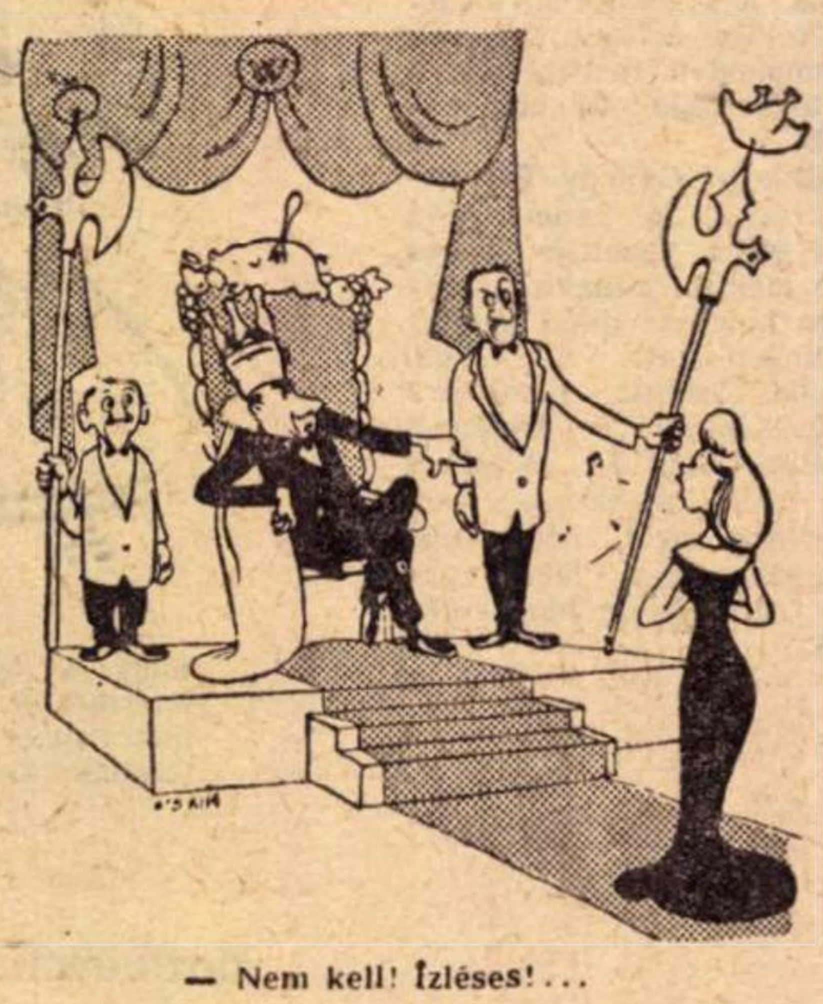
Kedves vendég

Szeretnék olyan mulatságos lenni a következő vigjátéki szerepemben, mint amilyen vidámnak ön rajzolt.

Makarova

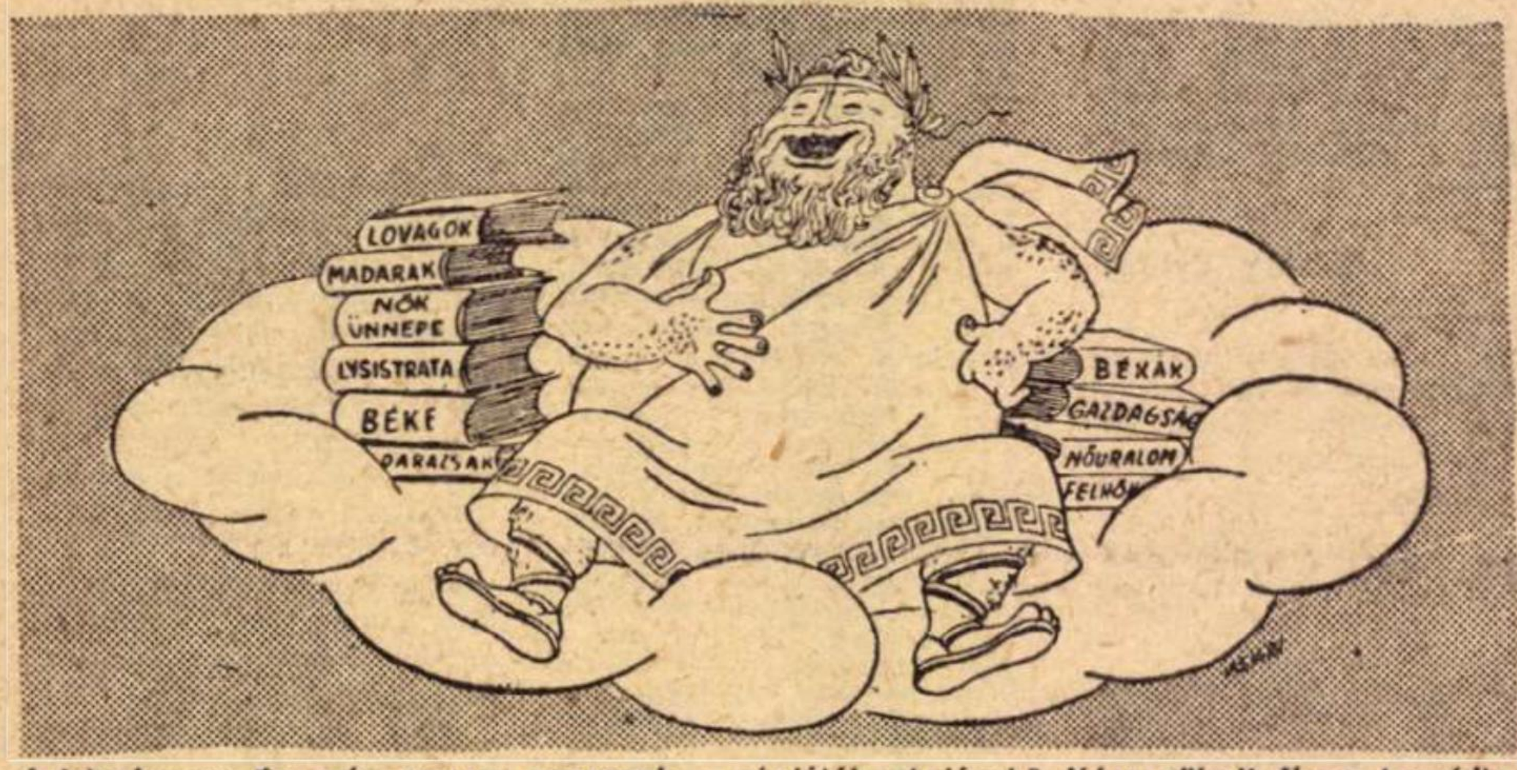
„Vendéglői kiskirályok" döntenek a szórakozóhelyek műsorairól

— Nem kell! Ízléses!...

Egy komédiaíró tragédiája

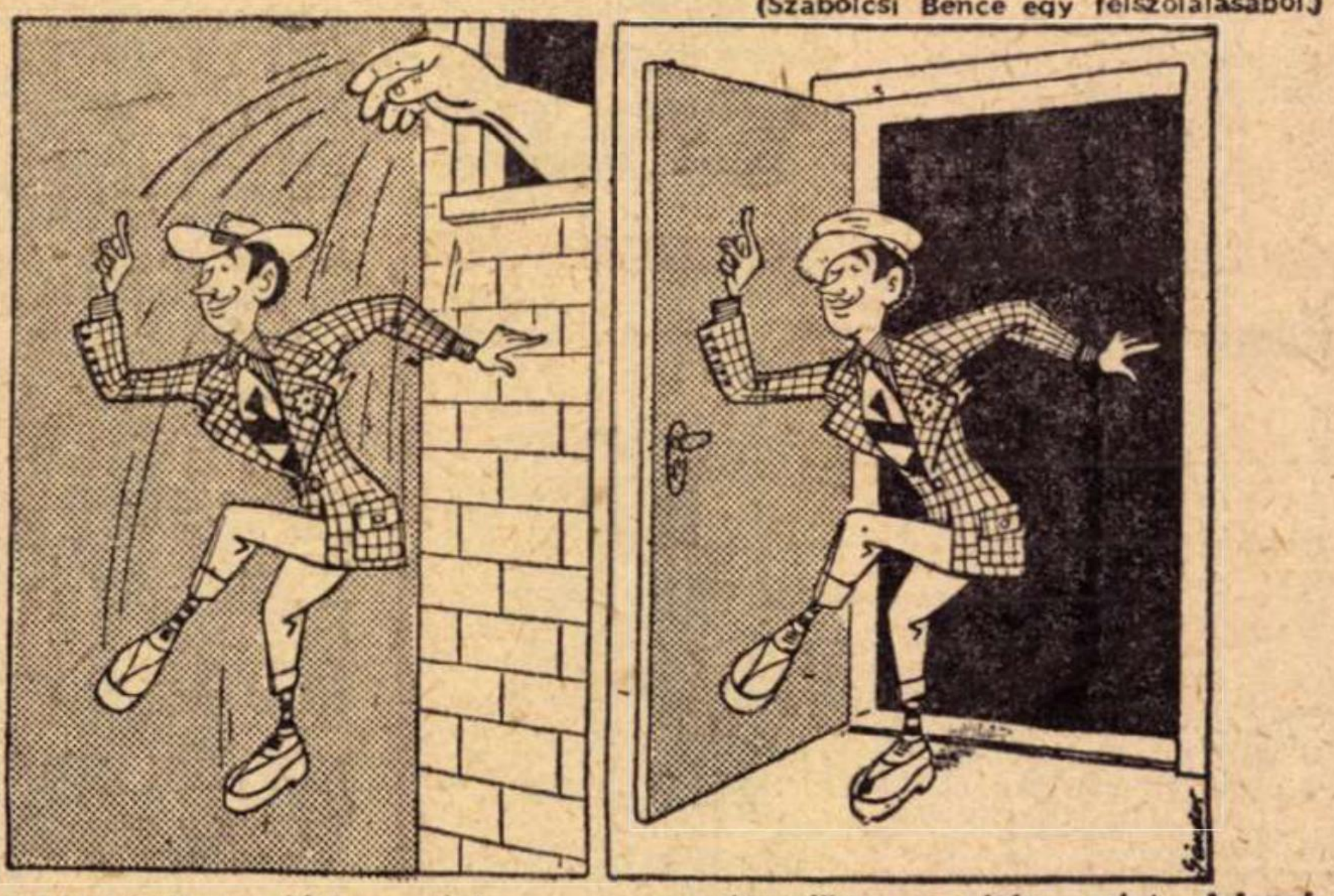
Amerikában cenzúrázzák Aristophanes műveit

Aristophanes: És még engem neveznek a vígjáték atyjának? Kész röhej! Ilyen komédia nekem sosem jutott volna eszembe.

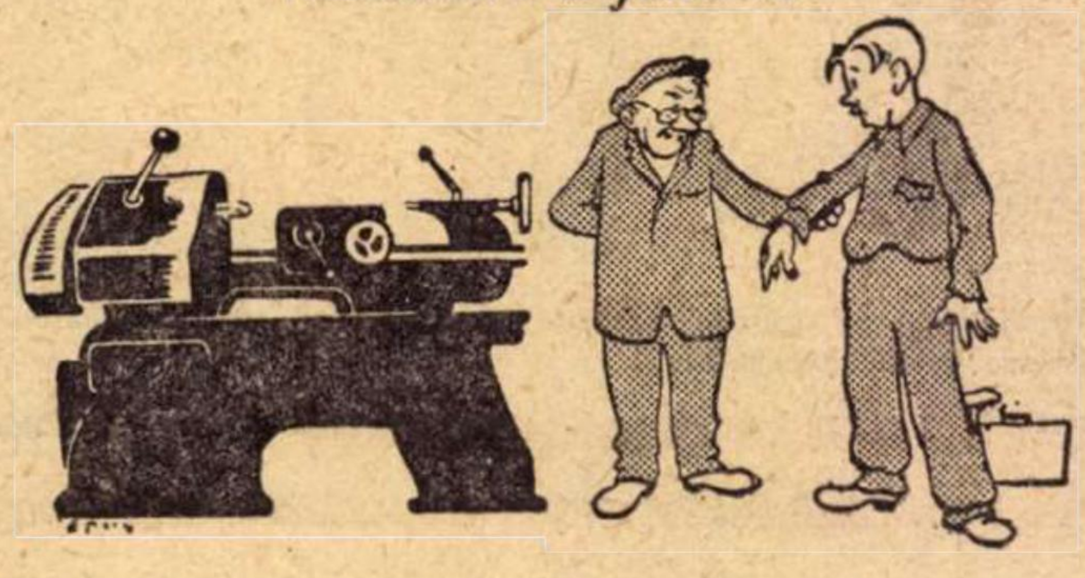
Sajnos, ez így van

(Szabolcsi Bence egy felszólalásából)

— Amit kidobtunk az ablakon, mint kozmopolitizmust — az visszajött az ajtón, mint „dolgozó népünk vidám jókedve"!

Túl sok elméleti és kevés gyakorlati oktatásban részesülnek a fiatalok

— Javítsa meg fiam ezt a gépet...
— Ahhoz sajnos nem értek, de szívesen tartok egy kiselőadást az energia megmaradásának törvényéről...

Ha ez így megy tovább...

1978-ban már-már attól kellett tartani, hogy a hét budapesti operettszínház közül talán nem is egyet vissza kell adni eredeti rendeltetésének, a prózának. Az új magyar operett hiánya ugyanis egészen kétségbeejtő méreteket kezdett ölteni.

A szakembereket e vigasztalan helyzet nem lepte meg. Számukra már 1954-ben nyilvánvaló volt, hogy eljön egyszer az idő, amikor a századeleji szép felújítható operettek már elfogytak, de az új magyar operett még nem született meg. S valóban: ezidőtájt már nem akadt olyan Lehár-, Kálmán-, Huszka- vagy Jacobi-operett, amelyről kegyeletes kezek a port ne törölték volna le. Eddig rendben is lett volna. De az utóbbi években néhány szerző már olyan régi operettek portalanításához fogott hozzá, hogy a vastag porréteg alatt a művet már nem is sikerült megtalálniok. Ez persze csak a századik előadáson derült ki, mert ha mű nem is akadt némelyik porréteg alatt, kéziratot minden esetben lehetett találni. Így az operettszínházak műsorai többé-kevésbbé biztosítva voltak. Ebben az időben került szinre például Morgenstern és Mogyoróssy örökszép daljátéka, a „Luganói karnevál", amely 1892-ben lázba hozta egész Gyömrőt, vagy — hogy egyebet ne is említsek — Simicsek és Breznay operettje, az „Őrgróf a ligetben", amelyet 1904-ben Újkécskén kétszer játszottak egyhuzamban. Bár mindkét felújítás a régi operettek és a korszerű portalanítás közös diadalát hozta, mégis jogosultnak látszott az az aggodalom, amellyel fentebbi mondókámat elkezdtem.

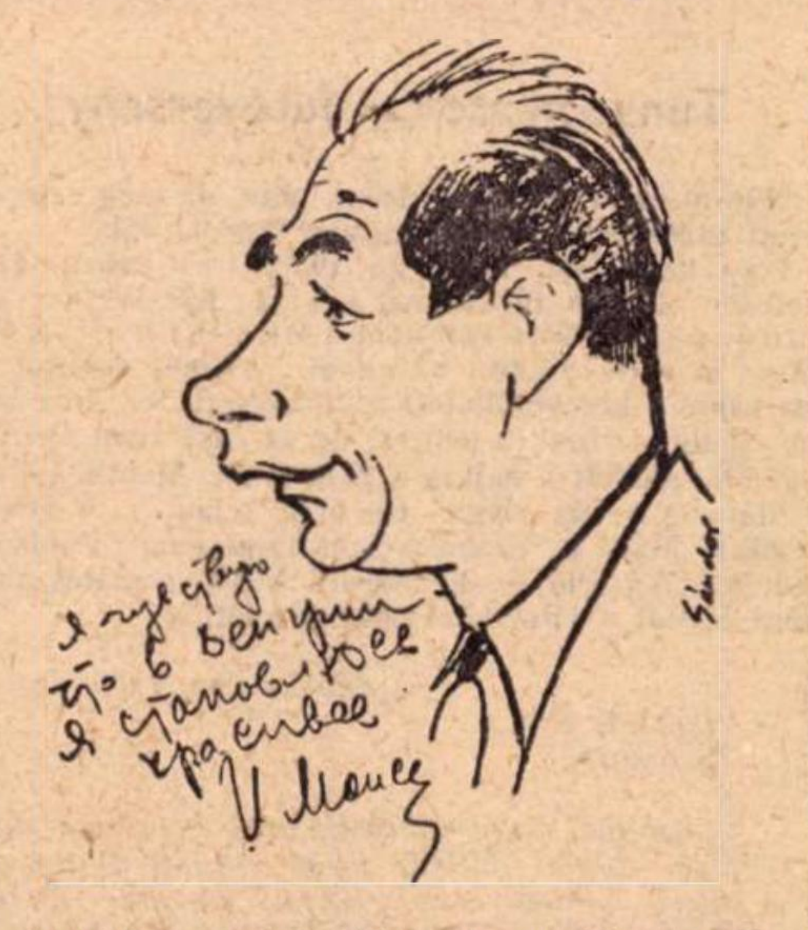
E kritikus és joggal nyugtalanító helyzetben láttak munkához a Kálózy-testvérek, névszerint Ernő és Ottó, sok régi operett ifjú és diadalmas portalanítói. Tevékenységük, amely utóbb tökéletesen visszaadta a színházigazgatók nyugalmát, egyszerű felismerésen alapult. E felismerést egy nyári estén így foglalta össze Ottó az egyik eszpresszó terraszán:

— Te Ernő, én majd írom a századeleji operetteket, te meg majd portalanítod őket...

Csakugyan: mi egyebet tehettek volna? Az új magyar realista operett megteremtésének ügyében még csak a napokban tartották a 9874.-ik vitadélutánt. Haladó hagyományaink már az ötvenes években mind szinre kerültek — persze portalanítva — s bár némelyikre azóta már ismét ráült egy kis porréteg, az még semmiesetre sem volt olyan vastag, hogy a tollseprő használatát indokolta volna. Ilyen körülmények között Kálózy Ottó helyesen látta meg a fellendülés egyedüli útját: ha a haladó hagyomány kifogyott, gondoskodni kell róla. Még aznap megegyeztek egy zeneszerzővel, akiről amúgyis az volt az általános vélemény, hogy munkásságának alapanyagát a századforduló divatos dallamaiból meríti.

Oh, mely áradása következett a vadonatúj régi operetteknek! A Kálózy-testvérek nem ismertek megalkuvást a haladó hagyományok ápolásában. Volt olyan hónap, hogy két régi operettet is megírt Ottó s fújta le róluk a port Ernő, Vécskai pedig — a zeneszerző — szerezte a zenét éjjel-nappal, az elhivatott művészek mámorában. Lankadást nem ismerő munkájukra szükség is volt. Hét operettszínházat kellett ellátniok jó, új, régi operettel. De állták a sarat. Rövid két esztendő alatt a régi operettirodalom tizenhét gyöngyszemét újították fel. Tizenhét gyöngy-szemét került így színre. Ernőnek persze az Irodalmi Alap már régen porszívógépet vásárolt, s Ottó vágya is teljesült végre: régi operettjeit elsárgult kéziratpapírra írhatta. Az igazgatók ugyanis — jelentős érdemeinek elismeréseképpen — rendelkezésére bocsátották az ötvenes években benyujtott új magyar darabok szinopszisainak hátsó oldalát.

Kedves vendég

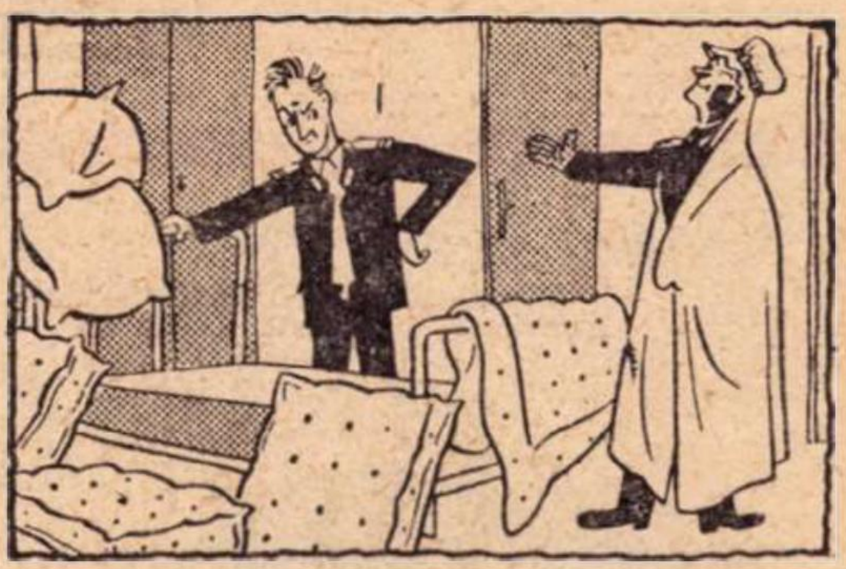

Az újból óriási sikerrel vendégszereplő Mojszejev-együttes vezetője, Igor Mojszejev, a következő kedves aláírással látta el rajzolónk, Sándor Károly róla készített karikatúráját:

— Remélem, hogy Magyarországon megszépülök!...

JELMEZBÁL

Gerő Sándor rajzos riportja a mátraházai Vasutas-üdülőből.

— Ne haragudj, de szükségem volt a lepedőre a jelmezemhez...

— Engedje meg, hogy hazakísértsem...

— ...és kérlek, bejön hozzám az igazgatóságra és azt mondja NEKEM, hogy nem veszem komolyan a munkám...

Hölgyválasz.

Le a bürokráciával!

Tunyogmatolcsi futóverseny!

Három éve futunk a pénzünk után, de még ezideig nem sikerült utólérnünk. Pedig nagyon iparkodtunk.

Ügy kezdődött, hogy az 1950/51-es évben Tunyogmatolcson három társammal együtt feleskertész voltam. A termésre szerződést kötöttem a MEZŐKER-rel. A MEZŐKER át is vette tőlünk az almát. 8550.82 forintot kellett volna kapni a beszolgáltatott gyümölcsért. Az alma átvétele után sokáig vártunk a pénzre, de az csak nem akart megjönni. Elkezdődött a hajsza a pénz után. Mentünk Ponciustól Pilátusig — és vissza. De pénz sehol . .. Végre 1952. december 3-án a Szabolcs-Szatmármegyei Zöldség- és Gyümölcsfelvásárló és Értékesítő Vállalat mátészalkai kirendeltségétől a következő levelet kaptuk:

„Mátészalka, 1952. dec. 2.

Lakatos Pál,
Szamoskér.

Közöljük, hogy követelésére központunk még október 20-án 8550.82 Ft-ot átutalt a tunyogmatolcsi földművesszövetkezet részére. Az elszámolás megejtése végett szíveskedjék az említett földművesszövetkezethez fordulni.

Szabolcs-Szatmármegyei
GYÜMÉRT mátészalkai kirend."

A szíves felszólításra mi szívesen és gyorsan elmentünk, de a földművesszövetkezet nem volt hajlandó fizetni. Ügyünk hosszas huzavona után a mátészalkai járásbírósághoz került, ahol ebben az ügyben két tárgyalást is kitűztek, de mivel Nagy László, a szövetkezet ügyvezetője egyik tárgyaláson sem jelent meg, a járásbíróság nem tudott három éve ügyünkben döntést hozni. Segítsd Ludas Matyi megkeresni a három év óta hajszolt pénzünket!

Lakatos Pál,
„Uj Elet"-tsz
Szamoskér

Négy hőmérő

Azért írom ezt a cikket csak most, amikor már nincs messze a naptári tavasz, mert amíg a nagy hidegek tartottak, nem akartam a tél ellen izgatni. Most azonban már elmondhatom, hogy mialatt

országszerte rossz volt a hőáru elosztás, addig nem egy helyen kívánság szerint lehetett szabályozni a hőmérsékletet.

Igy pl. a Zenei Alap Apponyi-téri helyiségeiben 20—25. fok közötti hőmérsékletben alapozhatták a zenét a dolgozók. Ezt az eredményt nem fűtés, hanem hőmérők útján biztosították.

A dolog egyszerű: a Magyar Népköztársaság Zenei Alapja négy darab 18 forintos, Ofotért-boltban kapható szobahőmérőt szerzett be hivatali helyiségei számára. Szemre egészen hőmérőszerűnek látszott mind a négy.

A négy hőmérőt felakasztották négy különböző szobában. Csakhamar leolvashatták róluk, hogy az egyik szobában 18 fok van, a másikban 20, a harmadikban 21, a negyedikben 24. A 18 fokos szobában alaposan ellátták a kályha baját, vagyis megrakták; a 24 fokos szobában természetesen abbahagyták a fűtést és a hivatal egész kollektívája odatömörült. Többen levetették a pulloverjüket. Aztán titkon fázni kezdtek. Végül egy szaktárs, akinek fázott a kartársa, azt állította, hogy a 18 fokos szobában melegebb van, mint a 24-esben. Valaki az ötödik tüsszentés után az uszályába került és átpártolt a másik szobába. A klikkszellem kezdte felütni a fejét. Egyesek gyanakodva méregették a falakon lógó új hőmérőket...

Ekkor Gyöngy Pál zeneszerző, a Zenei Alap helyettes vezetője maga elé idézte, azaz íróasztalára helyezte mind a négy gyanúsítottat. És íme, csoda történt: nem történt semmi. A hőmérők változatlanul 18, 20, 21 és 24 fokot mutattak, nem törődve azzal, hogy egy szobában nem lehet egyszerre négyféle hőmérséklet.

Kiderült még az is, hogy a fokbeosztás is különböző a négy hőmérőn: az egyiken sűrűbbek a rovátkák, a másikon távolabb esnek egymástól a fokok. Ami egyforma rajtuk, az a hátlapon látható Meo-pecsét, tehát a minőségi ellenőrzés jele.

Kőváry György

hogy a közeljövőben megnyíló Hungária-éttermet ne alakítsák át újra Sportszerüzletté, mert akkor ismét sokba fog kerülni az étteremmé való átépítés.

Mozibürokrácia

Elhatároztuk, hogy mozigépünkkel vetíteni fogunk.

Engedélyt kértünk a tanácstól. A helyi tanács építési osztálya az engedélyt megadta. Most már csak a tűzrendészeti engedélyre volt szükség. Egy hónap alatt ezt is megkaptuk.

A megyei tanács azonban visszaküldte az engedély iratcsomóját, mert a helyiség-rajzon nem voltak megjelölve a lócák és a mennyezet nem volt feltüntetve. Belerajzoltuk és elküldtük. Ez annál is könnyebb volt, mert a saját ebédlőnkben akartunk vetíteni:

Három hónap telt el. Ekkor a Szolnokmegyei Moziüzemi Vállalat a következőket írta: „Helyiség-nyilatkozatot kell kérni. Ezt a nyilatkozatot az épület tulajdonosa adja, melyben kijelenti, hogy X. utca X. szám alatti helyiséget moziüzemeltetés céljából átengedi a Mezőgazdasági Technikum Tangazdasága részére" — ismételten kértek egy épületalaprajzot.

Szeretnénk az illetékesek tudomására hozni azt, ami már az eddigi kérelmezésünkből is kitűnik, hogy a helyiség a mienk és azt mi átengedjük magunknak, mégpedig minden kérvényezés nélkül. Nekünk ugyanis keskenymozinkhoz film kell, nem pedig saját magunk számára írt nyilatkozat.

Mezőgazdasági Technikum
Tangazdasága,
Mezőtúr, Patkó Sándor

A tömbmegbizottné

Valamiféle igazolványt alá kellett iratnom a tömbmegbizottal. Miután magam eléggé elfoglalt és éjszaka dolgozó ember vagyok, a házfelügyelő nagy gimnazista fia járt oda a megbízással. Háromszor ment hiába, mert a tömbmegbizott csak késő este van otthon.

Szombat bizonyára kivétel, gondoltam, mindenki korábban fejezi be a munkát, magam megyek.

Nyílt az ajtó beléptem az előszobába. Gyanakvó szemű asszonyság fogad. „Itthon van a tömbmegbizott elvtárs?" — kérdem szerényen. „Milyen ügyben keresi?" „Egy pillanat az egész, csak egy aláírást kérnék..." — hadartam, és kezdtem rosszat sejteni. „Még mit nem?!" — kiáltott, pedig esküszöm, semmit sem akartam, csak azt az aláírást. „Mit képzelnek, hogy a nap bármely órájában idemászkálhatnak?! Ki van írva, tessék este jönni! Majd az én szegény férjemnek nem lesz egy szabad perce sem, jöjjön este, amikor ki van írva... tessék!" — mutatott ki a nyitott ajtón át a folyosóra és miként Gábriel arkangyal Ádámot és Évát a paradicsomból, úgy hajított ki engem is a tömbmegbizotti előszobából.

Megkíséreltem magyarázni, hogy máskor nem érek rá, de meg különben is mit értenek azon, hogy „este", vannak emberek, akiknek kilenc, féltíz az már éjszaka, javában alszanak... „Hát ne aludjanak, mi sem alszunk!" — mondta és mutatta, hogy merre van a lépcsőház, merre menjek a fenébe, de gyorsan.

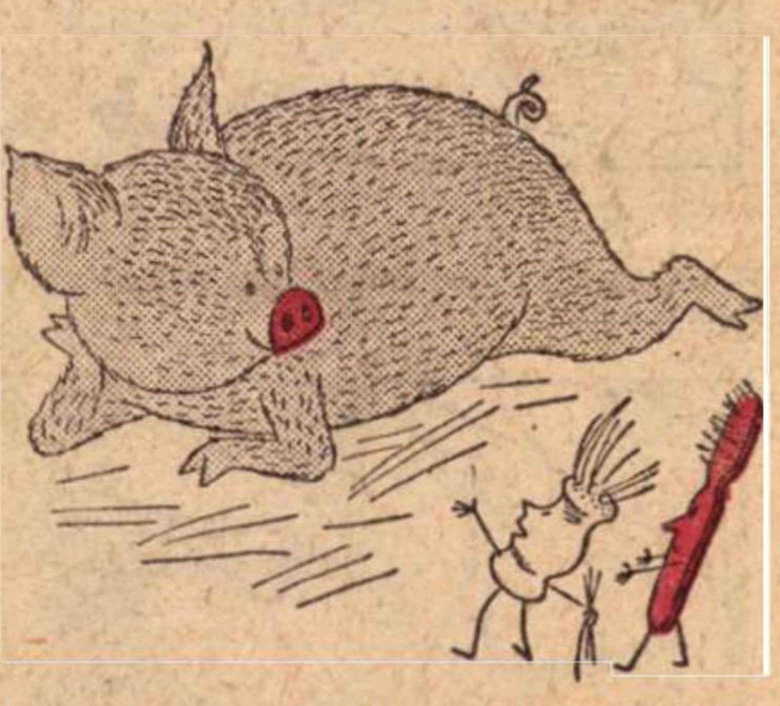
•

A történet nem költött! Éppen ezért, ha a Hollósi Simon-utca 29-ben lakó önkéntes tömbmegbizotti titkárnő önmagára ismer, ezt ne a véletlennek tulajdonítsa, hanem — saját magának.

Horváth Győző

Szegény kis borotvapamacs . . .

Állandó a panasz, hogy a borotvapamacs és a fogkefe sörtéje hull.

Borotvapamacs: Látszik, hogy magát nem a kefegyárban csinálták . . .

Ludas Matyi elintézte

A „25.000 forintos telefon" című cikkel kapcsolatban örömmel közlöm, hogy a Budapesti Távbeszélő Hivatal 200 forintos szerelési díj ellenében a régóta várt telefont lakásomra felszerelte.

Mesztegnyei Imre,
Bp., XIV., Tábornok-u. 11/b.

A Ludas Matyi közbenjárására a már féléve húzódó jutalmunk ügyét elintézték. Köszönjük a gyors intézkedést.

Ceglédi Sütőipari V.
sztahanovistái nevében:
Orosz Sándor

„Kopaszok előnyben" című cikk megjelenése után intézkedés történt: nemcsak a „gyérhajzatúakat", hanem valamennyi dolgozónkat ellátjuk fehér svájcisapkával.

Bp. Városi Tanács Élelmiszerker. Ig. Somlai ig.

Az Ercsi Cukorgyártól megkaptam cukorjárandóságomat. Köszönöm!

Sziládi Györgyné,
Soporja

Ezt ki fogalmazta ?

Egy hivatali előszobában várakoztam. Az asztalon heverő újságok közt kezembe került az Élelmiszeripari Minisztérium hivatalos lapjának, az Élelmiszeripari Értesítőnek január 12-i száma. Unalmamban böngészni kezdtem. Mindjárt az elején megakadt a szemem egy árrendeleten. Elolvastam egyszer, majd elolvastam mégegyszer, mert azt hittem, hogy tévedek. Elolvastam szavanként, majd szótagonként, — nem, nem tévedek! A rendelet címe szószerint a következőképpen szól:

„Kényszervágott állatok ára élve történő átadás esetén".

Töprengeni kezdtem, kire vonatkozhatik az, hogy „élve"? Az állatra semmiesetre sem, hiszen azt „kényszervágták" Talán az átadóra? De hiszen, ha nem élne, nem tudná a kényszervágott állatot átadni. Dehát akkor kire, mire vonatkozik ez a rendelet?

Gellér Imre,
Budapest

Levél, vagy rejtvény?!

A SZOT szabolcsmegyei alközpontjától a következő tartalmú levelet kaptuk:

„Felkérem, hogy tárgyban nevezettnek 1952. február hó 1—1952. február 28-ig mennyi volt a javadalmazása, postafordultával közölni szíveskedjék."

Persze, nem tudunk erre a kérdésre válaszolni, mert a „tárgyban nevezettet" elfelejtették megnevezni.

Fehérgyarmati Járási Tanács

•

Tekintettel arra, hogy különböző hivatalok állandóan küldenek ilyen értelmetlen leveleket, sőt néha üres papírt tesznek a megcímzett borítékokba, helyes lenne, ha a levélírók, az ügyintézők és az aláírók megnéznék a küldeményeket, — mielőtt postára adják.

JOGOS PANASZ

A legifjabbak reklamálják, hogy miért porosodnak az Eötvös Lóránd Tudomány Egyetem folyosóján a két éve készülő bölcsőde gyerekágyacskái...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd-u. 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 330.000.
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!